Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1890 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 28 mai 1955

Cu tehnică nouă și metode noi, mai mult cărbune

GENIALUL învățător și conducător al proletariatului, marele Lenin, denumea cărbunele pîinea industriei. Asigurarea extragerii cărbunelui — izvor de energie electrică pentru întreprinderile, orașele și satele noastre, necesar transporturilor pe apă și C.F.R., industriei chimice — este strîns legată de munca plină de avînt a minerilor, detașament de frunte al clasei muncitoare.

Consecvent politicii sale de industrializare socialistă a țării, partidul nostru acordă atenția cuvenită acestui important sector al economiei naționale. In anii puterii populare, în țara noastră au fost refăcute minele vechii încă bogate în cărbune, au fost deschise alte mine noi și înzestrate cu mașini noi, moderne, cu o înaltă productivitate. Mecanizarea principalelor munci în mină a avut drept urmare creșterea neconteniță a producției de cărbune, care la sfîrșitul anului 1954 a fost de aproape două ori și jumătate mai mare decît producția anului 1945. Astăzi o singură havează electrică sovietică M. V. 80, una din numeroasele mașini cu care sînt înzestrate minele noastre, taie numai în opt ore un strat de 250—280 tone de cărbune. In minele patriei noastre, odată cu havezele, au apărut benzi transportoare cu racleți, scocuri oscilante, combaine, perforatoare electrice.

S-au îmbunătățit în mod simțitor condițiile de viață ale minerilor. Numai în ultimii ani au fost date spre folosința minerilor în Valea Jiului peste 1440 apartamente, cluburi muncitorești, săli de teatru și cinematograf.

In prezent, minerii își propun să realizeze în întrecerea socialistă un obiectiv de seamă legat de stăpînirea tehnicii: „mașinile noastre pot da mai mult". Lună de lună, această întrecere a scos la iveală noi figuri de mineri fruntași, dintre care mulți tineri. La Petrila, de pildă, alături de brigada de mineri condusă de cunoscutul miner Haidu Iuliu, Erou al Muncii Socialiste, brigada condusă de minerul utemist Mihai Ștefan a trecut de curînd să lucreze în contul anului 1958. La mina Pescăreasa, brigada condusă de tînărul miner Anghel Dumitrescu și-a depășit planul în luna aprilie, cu ajutorul metodei graficului ciclic, cu 62 la sută.

Eforturile comune ale minerilor vîrstnici și tineri au făcut posibilă îndeplinirea sarcinilor de plan pe primul trimestru al anului 1955, ultimul an al primului cincinal, în proporție de 108,4 la sută. In mai toate minele noastre lupta pentru ridicarea tuturor grupelor la nivelul celor fruntașe cunoaște un ritm susținut. Edificatoare în această direcție este fapta tînărului miner Croitoru Gheorghe de la mina Petrila, care a format o brigadă din tineri ce în mod obișnuit erau cunoscuți că nu-și îndeplineau normele zilnice. Cu perseverență și cu dragoste, tînărul miner, îndrumîndu-și în permanență ortacii, precum și datorită ajutorului primit din partea minerilor vîrstnici în direcția aplicării metodei graficului ciclic și a întăririi disciplinei în muncă, a reușit ca într-un interval scurt de timp să-și situeze brigada printre fruntașele minei.

In fața organizațiilor U.T.M. și deci și a celor din cadrul întreprinderilor carbonifere stau sarcini de mare răspundere. In scopul folosirii din plin a tehnicii, în vederea aplicării în mod științific a metodelor înaintate de lucru, tineretului i-a fost trasată sarcina de a-și ridica neconteniț nivelul calificării profesionale.

Principala metodă de lucru în lupta pentru sporirea cantității de cărbune este metoda graficului ciclic. Practica a dovedit că acolo unde această metodă se aplică în mod temeinic rezultatele sînt însemnate.

O contribuție mai însemnată la creșterea productivității muncii ar fi putut da numeroasele brigăzi de tineri mineri din bazinul carbonifer Cîmpulung dacă acestea ar fi fost ajutate de comitetul sindical și de cel al organizației de bază U.T.M. să treacă să aplice metoda graficului ciclic. Cum cu o floare nu se face primăvară, nici numai cu cele două brigăzi de tineret, una la mina Pescăreasa și alta la Godeni, care aplică metoda graficului ciclic, nu se poate spune că tineretul de aci este îndrumat în această direcție.

Partidul ne învață că principalul în întrecerea socialistă constă tocmai în ridicarea tuturor muncitorilor la nivelul fruntașilor.

Pentru ca succesele tinerilor mineri să crească pe măsura posibilităților existente, comitetele organizațiilor de bază U.T.M. au datoria să sprijine prin muncă politică comitetele sindicale în organizarea întrecerii socialiste, precum și lupta ce se dă pentru folosirea din plin a tehnicii înaintate cu care sînt înzestrate minele noastre. In anul care a trecut operația de înaintări în cărbune și steril era mecanizată în proporție de 80 la sută, cea de tăiere în abataj în proporție de 83,2 la sută, transportul în abataj în proporție de 70 la sută iar transportul în subteran în proporție de 88,1 la sută. Folosirea din plin a mașinilor cu care sînt dotate minele noastre va face posibilă creșterea neconteniță a cantității de cărbune extras. Pentru aceasta comitetele organizațiilor de bază U.T.M. au datoria să vegheze permanent la ridicarea nivelului calificării tinerilor mineri, la întărirea disciplinei în muncă. Ele au datoria de a îndruma tineretul, ca în cadrul consfătuirilor de producție să găsească cele mai bune căi pentru generalizarea metodelor de muncă înaintate, pentru înlăturarea lipsurilor ce mai dăinuie încă și care frînează folosirea din plin a tehnicii.

Comitetele organizațiilor de bază U.T.M. din industria carboniferă trebuie să ajute concret pe tinerii mineri, pentru ca aceștia să stăpînească mai din plin tehnica nouă, să aplice mai din plin metodele înaintate de lucru sovietice ca graficul ciclic, Jandarova, precum și experiența pozitivă a minerilor noștri. Organizațiilor U.T.M. le revine sarcina de a se preocupa activ de condițiile de viață ale tinerilor, respectiv cele de cazare, hrană, de petrecere a timpului liber precum și de calificarea lor profesională.

Stăpînind din plin tehnica înaintată, desfășurînd tot mai larg steagul întrecerii socialiste, tineretul miner va putea da prin contribuția sa la îndeplinirea planului de producție un aport însemnat la dezvoltarea economiei naționale, la întărirea patriei.

Muncă rodnică la întreținerea culturilor

In raionul Oradea

ORADEA (de la corespondentul nostru). — Raionul Oradea s-a situat mereu fruntaș în lucrările agricole din această primăvară. Acum, pe ogoarele acestui raion se dă bătălia întreținerii culturilor. Pînă în prezent s-a executat plivitul culturilor de toamnă pe o suprafață de 30.600 hectare, ceea ce reprezintă mai bine de 80 la sută din totalul suprafețelor însămînțate cu aceste culturi. Fruntași sînt țăranii muncitori din Sălard, Roșiori, Tășad și alții. În comuna Tășad, ca urmare a muncii politice desfășurată de organizația de partid, de utemiști și deputați, suprafața culturilor de toamnă plivite s-a ridicat la 715 hectare. Comunistul Moza Vasile și țăranii muncitori Avram Florian și Sabău Vasile au fost primii la însămînțări și tot primii pe comună au terminat de plivit întreaga suprafață însămînțată cu culturi de toamnă. Și colectiviștii din Roșiori au fost printre cei care au terminat de plivit în întregime culturile de toamnă, iar acum se numără printre fruntașii pe raion la prășit, executînd prima prașilă la porumb pe o suprafață de 40 hectare, la floarea-soarelui 10 hectare, la cartofi 17 hectare, apoi la sfecla de zahăr și sfecla furajeră.

În raionul Oradea s-a executat pînă în zilele acestea prașila I-a pe o suprafață de 176 hectare porumb, 173 hectare cartofi, 166 hectare sfeclă de zahăr, 132 hectare floarea-soarelui.

Comuna Luncavița — fruntașă

GALAȚI (de la corespondentul nostru). — Țăranii muncitori de pe ogoarele raionului Măcin, din dorința de a asigura o producție sporită la hectar, acordă o mare atenție îngrijirii culturilor.

Peste tot poți vedea pe cîmp țărani muncitori la plivitul grîului, la prășitul porumbului, floarei-soarelui și altor culturi. Astfel, pînă în ziua de 21 mai în raionul Măcin au fost plivite 14.486 hectare de culturi păioase și prășite 767 hectare, dintre care 290 hectare cu porumb, 360 hectare cu floarea-soarelui, cartofi și altele.

Fruntași în munca de întreținere a culturilor sînt țăranii muncitori din comuna Luncavița care au prășit 300 hectare. Din suprafața prășită, 200 hectare sînt numai cu porumb.

Țăranii muncitori din Luncavița, pe lîngă faptul că au prășit însemnate suprafețe, au plivit de buruieni 1270 hectare culturi de păioase.

La gospodăria de stat Zorleni

BÎRLAD (de la corespondentul nostru). — Lucrările de întreținere a culturilor se desfășoară într-un ritm tot mai viu.

La gospodăria agricolă de stat Zorleni, de pildă, brigada de cîmp condusă de utemistul Fieraru Apostol de la secția Stoicești a plivit pînă acum 80 hectare de grîu și orz de toamnă și a prășit 58 hectare cu sfeclă de zahăr, porumb și diferite ierburi perene. Cele 80 de hectare cu orz și grîu de toamnă au fost îngrășate cu 8 tone îngrășăminte minerale, deoarece ieșiseră firave din iarnă. Muncitorii de la gospodăria agricolă de stat din Zorleni au mai grăpat suprafața de 50 hectare porumb.

Pentru fericirea copiilor...

Prieteni dragi

La fabrica de încălțăminte „Carmen" din București, cînd începe programul de activitate, fiecare se găsește la locul său de muncă. Tineri nu-s prea mulți, dar dacă apreciem pe oamenii de aici după elanul cu care muncesc, nimeni n-ar putea să spună vreunui vîrstnic că-i „moș".

Colectivul acesta mic a biruit greutăți, a îmbunătățit neîncetat munca și la fiecare succes obținut s-a legat să meargă mereu înainte. Așa de iute li-i pasul oamenilor de aici că la data de 3 mai pășiseră deja pragul zilei de 21 decembrie.

Pînă spre sfîrșitul anului 1953 muncitorii acestei fabrici executau cu mult talent pantofi pentru bărbați și femei. Marca fabricii „Carmen" era solicitată de cei mai mulți cumpărători, ea fiind imprimată pe pantofi frumoși și trainici. Apoi o veste s-a răspîndit de la om la om: „fabrica va lucra produse pentru copii". O cotitură bruscă, cîteva cute pe fruntea unora și apoi lucrul a intrat pe vechiul făgaș. S-au înlocuit tiparele, s-a făcut pregătirea muncitorilor pentru produsele noi, intensificîndu-se aplicarea metodelor Kotlear, de calificare la locul de muncă și Ciutkih, de îmbunătățire a calității produselor.

Au trecut luni de atunci. Colectivul s-a închegat tot mai mult și din mîinile fiecărui muncitor ieșeau produse frumoase și trainice. O ghetuță, un pantof sau o sandăluță albă de năbuc părea o jucărie în mîna muncitorului. Zi de zi și lună de lună fabrica și-a realizat planul, făcîndu-și din plin datoria pentru cei mai mici cetățeni.

Anul acesta preocuparea pentru îmbunătățirea calității produselor și pentru lărgirea modelelor a crescut, ca urmare a stăpînirii procesului tehnologic și a artei frumosului. Și aceste realizări au fost obținute de muncitori datorită întrecerii. „Să vedem care o fi mai fruntaș", și-au zis ei. Și fruntași au devenit mulți, printre care și utemiștii Adrian Rădulescu, muncitor în secția tras, Maria Chifor, din secția rihtuit, Vever Arnold ș.a. In dreptul numelui lor se înșiruie în permanență depășiri de plan și procentaje de îmbunătățire a calității.

E plăcut să lucrezi pentru copii; parcă te simți mai tînăr. E frumos să te angajezi în fața tinerelor vlăstare că-ți vei ridica munca pe o treaptă mereu mai înaltă.

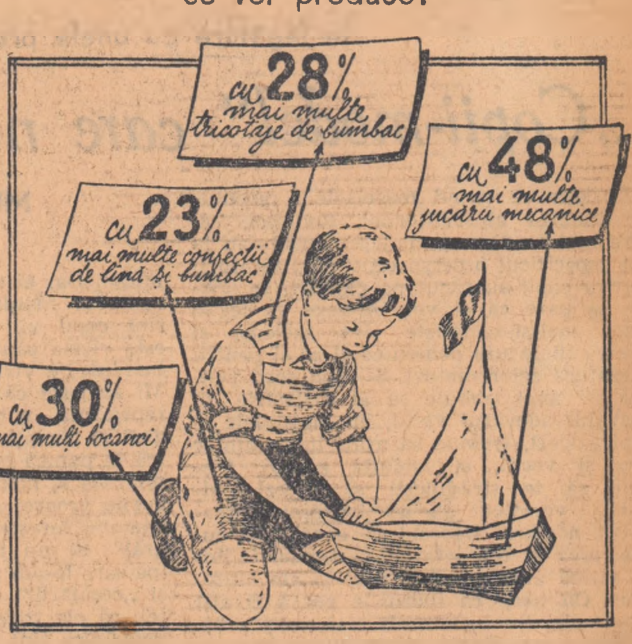
Angajamentele colectivului de aici sînt adresate acum copiilor din lumea întreagă, copiilor care sînt sărbătoriți la 1 iunie. Ele sînt înscrise în mintea fiecărui muncitor. Dacă ai întreba un muncitor vîrstnic sau tînăr cu ce bilanț se va prezenta fabrica în ziua de 1 iunie, îți va spune, nu fără mîndrie: cu planul îndeplinit în proporție de 102,2 la sută și bineînțeles realizat la toate trei sortimentele, cu o calitate mai bună cu 0,25 la sută, cu 17.000 lei economii și cu 640 perechi sandale de năbuc alb dintre care majoritatea vor fi confecționate după cele două modele noi.

Important este acum faptul că sandalele au intrat în fabricație și că de cîteva zile s-a pornit o întrecere aprigă între muncitorii de aci și cei din fabrica „Nicolae Bălcescu". Începutul nu-i rău. 10 muncitori din secția croit aplică deja inițiativa renumitului fruntaș Nicolae Militaru. Se studiază cu atenție posibilitățile de aplicare a metodei Lidia Savelieva — controlul pe fiecare fază de operație. Îndeplinirea sarcinilor de plan se face în mod ritmic. Sarcinile de plan ce reveneau pe primele 13 zile au fost îndeplinite în proporție de 101 la sută. Aci s-a încetățenit procedeul ca unul să ajungă pe celălalt și cei mai buni să sprijine pe cei rămași în urmă.

Un colectiv mic există la fabrica „Carmen", dar dacă-l judeci după roadele obținute, el merită din plin denumirea de colectiv harnic, puternic și plin de dragoste față de copil.

LIDIA POPESCU

Față de anul 1954, în anul 1955 se vor produce:

Lucruri frumoase, trainice

CLUJ (de la corespondentul nostru).

Pe strada Gheorghe Doja din Cluj se află un magazin. Aici nimeni nu cumpără pentru el însuși. Cei care au nevoie de mărfurile magazinului sînt prea nevîrstnici ca să mînuiască bani, iar pentru cei maturi obiectele sînt nepotrivite. E un magazin pentru copii.

Deosebit de apreciate sînt aici articolele care au prinse pe ele un mic cartonaș cu inscripția: Fabrica de tricotaje „Varga Katalin". Cei ce le lucrează au reușit să ridice calitatea produselor fabricii mai aproape de exigența cumpărătorilor. Ultimul lot de costumașe, căciulițe, veste au ajuns acum cîteva zile în mîinile copiilor, aducîndu-le o nouă bucurie. Alte produse le-au și luat de acum locul.

★

Pe masa inginerului șef al fabricii se află și acum telegrama din partea Ministerului industriei ușoare. „În cinstea Zilei internaționale a copilului — vestea telegrama — se vor deschide două expoziții cu vînzare a produselor pentru copii".

Muncitorii s-au bucurat cînd au aflat că la aceste expoziții vor fi și produse executate de ei, cu modele noi.

La fabrica de tricotaje „Varga Katalin" există deja obișnuința ca în fiecare lună să se lucreze noi sortimente și modele. În primul trimestru al acestui an s-au lucrat 38 sortimente noi, așa că acum muncitorii trimit în magazine în total 62 de sortimente.

În secția tricotaje, succese mari obține Ileana Bucur, cîștigătoare a titlului de „cea mai bună tînără tricoteză", iar la secția confecții croit utemista Klara Bugar.

În cinstea zilei de 1 iunie, Klara Bugar, Cecilia Kerekeș ca și Dora Rod își depășesc norma între 150 și 200 la sută.

Exigența muncitoarelor care lucrează în această fabrică este izvorul muncii lor rodnice.

Mii și mii de bucurii

Fabrica de jucării „Bucuria copiilor". Cît e de impresionantă această alăturare de cuvinte — „fabrică", cu tot ce evocă ea masiv, puternic, mecanizat, alături de „jucărie". O muncă organizată, continuă, serioasă, pentru fericirea și bucuria celor mici, sau, așa cum spun modestele litere albe, pentru bucuria copiilor... Alături de marile dovezi ale vieții noastre noi, ce dovadă mai grăitoare a dorinței de pace a poporului romîn poate exista decît această producție planificată și ritmică de trompete și mingi, de vaporașe și automobile? Din lemn și bachelită, din metal și cauciuc, acest colectiv produce lunar zeci de mii de jucării. Principala preocupare a colectivului e să facă lucruri care să trezească bucuria copiilor. Pentru aceasta s-au făcut în ultima vreme atîtea: s-a îmbunătățit coloritul, s-au croit înainte jucăriile din lemn pentru ca să se poată usca între timp, s-a dat mai multă atenție șlefuirii pieselor.

Și iată, acum se apropie marea sărbătoare a copiilor din toată lumea. Cîte exclamații de bucurie, cîte zîmbete cu gropițe în obraji trebuiesc prilejuite în ziua de 1 iunie!

Vitrinele magazinelor își pregătesc locul de cinste pentru cea mai frumoasă jucărie fabricată la noi în țară: trenul electric, visul tuturor copiilor. Importată din străinătate, această jucărie se întîlnea rar pînă acum. La 1 iunie, primele trenulețe electrice romînești vor produce dispute în multe familii: să se joace copiii sau părinții?! Locomotiva — miniatură perfectă, alcătuită din 86 de piese delicate ca ale unui ceasornic — e acționată de un motoraș alimentat cu curent de la un transformator. Nimic nu-i lipsește acestei locomotive: nici troleul aerian, nici iluminatul intern, nici alte „piese importante". În drumul ei pe terasamentul de bachelită, locomotiva are considerabila viteză de... 895 metri pe oră.

Colectivul care a creat această jucărie e alcătuit din specialiști în tainele electromecanicii. Dar astfel de specialiști sînt poate mulți; oamenii aceștia, care glumesc ca să-și ascundă emoția cînd vorbesc despre creația lor, care sînt în stare să se joace cu pasiune, cu seriozitate de copii, cu jucăriile create, visîndu-le mai perfecte, sînt oameni cu sensibilitate și profunzime, cu nețărmurită dragoste de oameni.

Alături de această mică minune pe roate vor sta și jucării pentru cei mai mici, pe care colectivul fabricii nu l-a uitat: prima jucărie mecanizată cu arc lat fabricată la noi în țară — trenul mecanic și macaraua de nisip. Trenulețul mecanic circulă un minut și jumătate sub ochii uimiți ai unui prichindel, purtînd pe mai multe linii un vagon drăgălaș. Macaraua funcționează tot timpul pe principiul pîrgiilor, fără intervenția vreunui lucru mecanic din afară, pînă se termină nisipul dintr-un rezervor minuscul. Această idee, care pare atît de simplă, a dat mult de lucru unui colectiv de tehnicieni și muncitori. Tovarășul Pandele Turcu — „tatăl" jucăriilor, s-ar putea spune — care se ocupă de ele de 8 ani și a asistat la semnarea unui emoționant proces-verbal — procesul-verbal de înființare a fabricii de jucării — a avut mult de furcă pînă a reușit să ajungă la forma actuală a jucăriei. L-au ajutat mult, e drept, tovarășii Radu Crețu și Dumitru Rădulescu. Împreună, ei au creat copiilor încă o bucurie.

Nu-i puțin o jucărie. Nu-i lucru mărunt, să lucrezi cu migală, cu răbdare, încordat, pentru ca bărcuța cu pînze să fie atît de frumoasă încît să trezească dor de călătorii pe apă, pentru ca noua mașină tip „Pobeda" să dea visuri de șofer unor puști cu părul încă numai zulufi, pentru ca mica trusă de traforaj cu menghine, fierăstrău, burghiu, clește și șurubelniță să cheme pe copii spre tainele meseriilor. Fac totul pentru asta oameni adevărați, oameni ca matrițerul comunist Constantin Dumitrescu, ca utemiștii Iosif Brucker, Teodora Mateescu, Florica Drăghici, Alexandrina Stănescu, Ilarion Bendelea...

ILEANA RACOVIȚA

Însemnare

Darul prieteniei...

Ne aflăm în secția de matrițe linotip a uzinelor „21 Decembrie" din București. Programul de lucru s-a terminat. Secția pare pustie.

Doar un tînăr se plimbă îngîndurat de colo, colo. Să facem cunoștință cu el. Il cheamă Anton Ternea și conduce secția matrițe în calitate de meșter, de aproape patru ani. In acest timp, între el și colectivul de muncitori și muncitoare, în marea majoritate tineri, s-a statornicit o adevărată prietenie.

Anton Ternea pare a fi foarte preocupat. Preocuparea ce-l frămîntă e firească: trebuie lucrat un dar pentru a fi trimis la Varșovia. „Cum să creezi ceva care să se deosebească de celelalte daruri? Grea problemă"...

Deodată se oprește. „Dar dacă?... Sigur, o soluție mai potrivită nici nu se putea... Ceva care să îmbine specificul secției noastre cu idealul nostru de a apăra pacea ca pe lumina ochilor".

Se așează la o masă și așterne pe hîrtie imaginea proiectului ce și-l înfiripase în gînd.

...A doua zi se adunaseră în jurul său un grup de băieți și fete ce se grăbeau care mai de care să aducă îmbunătățiri proiectului inițial.

Pînă la urmă au căzut de acord. Darul va fi un glob de sticlă fixat pe un postament în interiorul căruia se va monta un mecanism sincron. Iar în interiorul globului de sticlă va fi montat un glob pămîntesc lucrat...

— Eu aș zice să-l facem din filigram, propuse tînărul ajustor Constantin Filon.

— Da, și în jurul globului care se va învîrti cu ajutorul sincronului, să fixăm niște matrițe din astea din care lucrăm noi și pe care să scriem... Stai ce să scriem? — întreabă Mihai Paraschivescu.

— M-am și gîndit răspunse Ternea. Vom scrie așa: „Trăiască cel de al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia".

— Bun, bravo!

De atunci, cu fiecare zi ce trece, proiectul lui Anton Ternea capătă contururi tot mai precise.

★

Din presă aflăm că la Varșovia se fac pregătiri intense în vederea celui de al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților. Cîte săptămîni ne mai despart pînă atunci? Nu multe.

Pe biroul lui Anton Ternea se află globul păcii. Totul a fost lucrat pînă în cele mai mici amănunte. A mai rămas o problemă de rezolvat. Pînă în capitala prietenilor polonezi e cale lungă și darul tinerilor de la uzina „21 Decembrie" trebuie să ajungă acolo în condițiile cele mai bune. Dar această problemă și-a găsit soluția.

...Am fi putut înfățișa cititorilor noștri mii de momente asemănătoare. Tinerii metalurgiști de la uzinele „1 Mai" din Ploești și tinerii decoratori de la fabrica de ceramică din Cluj sau viitorii artiști plastici ai Institutului Nicolae Grigorescu, tinerele țărance meștere în cusături naționale din satele oltenești trăiesc în aceste zile emoția pregătirilor pentru Festivalul de la Varșovia.

Și poate că tînărul sau tînăra fată din cine știe ce țară îndepărtată căpătînd în dar globul păcii, își va aminti că tineretul din Romînia iubește munca pașnică, iubește pacea și prietenia mai presus de orice.

GH. VLAD

FORȚA INDUSTRIALĂ A UNIUNII SOVIETICE

Laminorul „300"

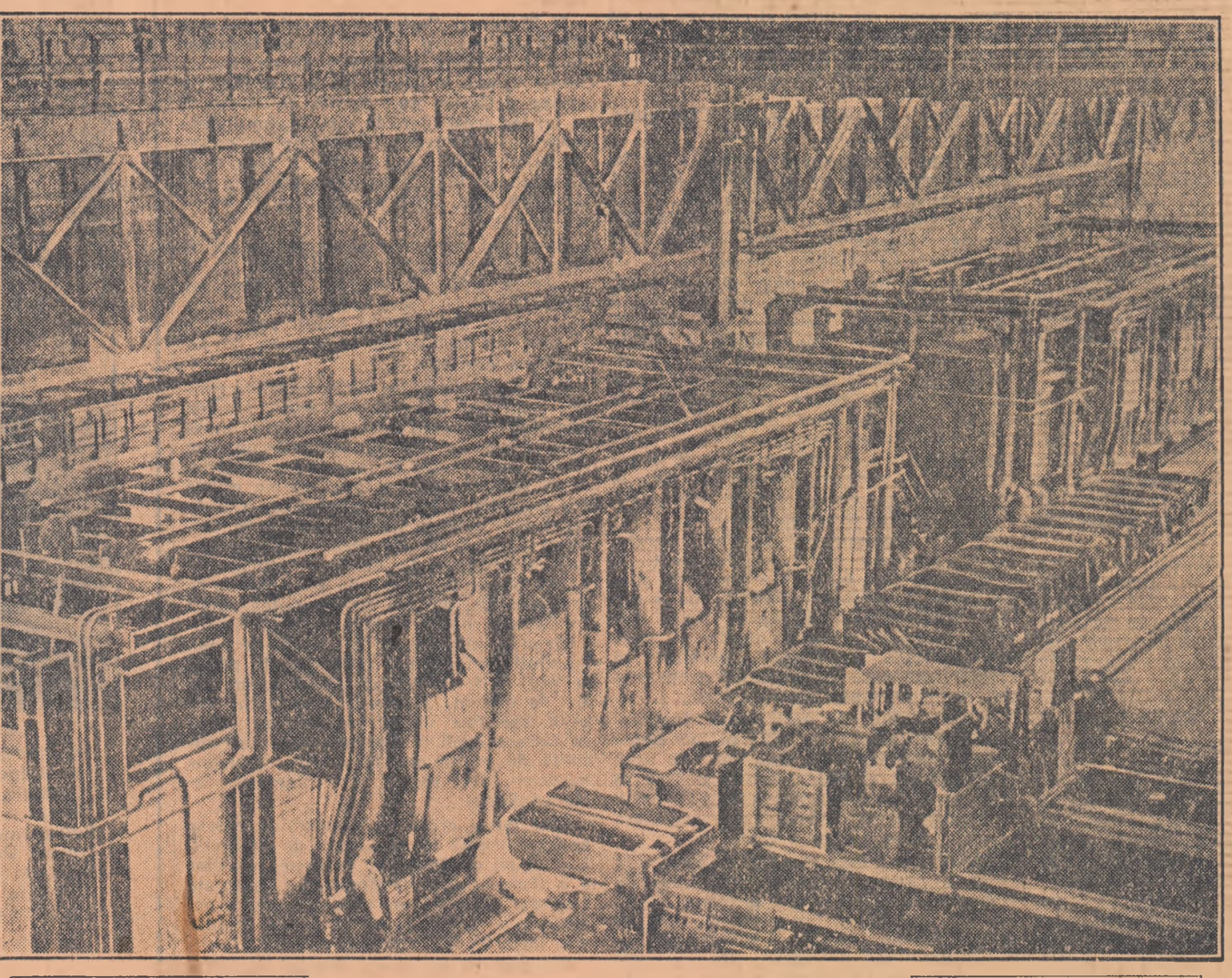
La uzina metalurgică din Celeabinsk a fost dat în exploatare un nou laminor „300".

Noul laminor este o construcție uriașă. Agregatele lui se întind pe o lungime de peste jumătate de kilometru și ocupă o suprafață de peste 40.000 metri pătrați.

Laminorul este format din 15 cadre de laminor, 10 orizontale și 5 verticale, un frigider de o construcție originală și foarfece mecanizate.

Lîngă laminor aproape că nu se văd oameni. Toate procesele de laminare sînt complect mecanizate. Conducerea agregatelor principale este concentrată într-o sală de mașini.

Laminorul „300" are o productivitate foarte mare. Viteza medie a laminorului este de peste 10 m. pe secundă. După calculele specialiștilor, producția unei săptămîni poate să satisfacă cu armătură de fier nevoile unui uriaș trust, cum este de pildă uzina metalurgică din Celeabinsk, care trebuie să livreze într-un an 70.000 de metri cubi de elemente din beton armat.

Baza dezvoltării continue a economiei naționale a U.R.S.S. a fost și rămîne industria grea, a cărei producție este în prezent aproape de 3 ori și jumătate mai mare decît în anul antebelic 1940. De aceea,în tot mai multe orașe din Uniunea Sovietică se construiesc noi uzine constructoare de mașini. Astfel, în anii celui de al cincilea plan cincinal s-a construit o uzină de laminat țevi în orașul azerbaidjan Sumgait. In fotografie: secția de cuptoare Martin a uzinei de laminat țevi din Sumgait; încărcarea mecanică a șarjei în cuptor.

Pentru industria grea

Uzina constructoare de mașini „Stalin" din orașul Electrostal contribuie împreună cu alte uzine din Uniunea Sovietică la înzestrarea întreprinderilor industriei grele cu utilaj nou.

În 1952 ea a împlinit 10 ani de existență. Atunci s-a calculat că mașinile de extracție fabricate de uzină au scos la suprafață atîta cărbune, încît pentru transportul lui au fost necesare mii de trenuri cu o lungime totală de peste 5.000 km. Dar utilajul miner este numai o parte din ceea ce produce uzina. Cel mai mic laminor produs în această uzină necesită pentru transportarea lui, 65 de vagoane-platforme, iar un laminor mare, înzestrat cu 1000 motoare electrice abia încape pe șase sute platforme.

Hidrocentralele care se construiesc pe Volga, Kama, Angara și pe alte fluvii vor primi în acest an turbine la construcția cărora participă și uzina constructoare de mașini „Stalin".

In legătură cu unele probleme ale literaturii pentru copii

„Copii-model" care nu sînt modele pentru copii

Mihail Stoian

Desigur că citind materialele recentului Congres al scriitorilor sovietici, cei care mai credeau și mai propovăduiau la noi „specificul hiperspecific" al literaturii pentru copii au căzut pe gînduri. In sfîrșit, se pare că ei vor înțelege că legile artei realist-socialiste sînt aceleași și pentru literatura pentru copii ca și pentru literatura celor maturi. Și cînd scrii pentru cei mici trebuie să ai măiestrie să dezvălui adevărul vieții, cu multiplele ei contradicții, trebuie să arăți lupta dintre nou și vechi, și izbînda noului, trebuie să te străduiești să creezi chipurile veridice ale micilor eroi ai realității noastre. Deosebirea constă în cunoașterea și respectarea particularităților de vîrstă ale eroilor și deci și ale cititorilor. Cu toate că lucrurile par a fi atît de simple, treaba e mult mai complicată.

Sînt o sumedenie de probleme care ar merita să fie dezbătute: conturarea tipurilor, autenticitatea conflictelor, reducerea vieții în complexitatea ei la un mic univers al copilului, eroul matur în literatura pentru copii, problema „avangardismului" copiilor, diferența dintre simplitate și simplism etc.

De ce este util să mai aleg necesară o astfel de discuție? Pentru că pe lîngă toți factorii — școală, organizația de pionieri, familia etc. — care contribuie la educarea comunistă a viitorilor cetățeni ai patriei noastre, literatura adresată tinerilor cititori are un cuvînt hotărîtor de spus. La vîrsta copilăriei se pun bazele caracterului cetățeanului de mîine, la această vîrstă copilul este extrem de impresionabil și deci e timpul să ne punem amprenta hotărîtoare asupra personalității lui în formare. E natural deci să formulăm în fiecare clipă întrebarea: ce fel de oameni vrem noi să creștem și în ce scop? Noi vrem să formăm oameni plini de energie, curajoși, entuziaști, veseli, culți, gata oricînd să înfrîngă greutățile vieții, oameni devotați poporului, capabili să realizeze scopul pentru care sînt educați — construirea socialismului și a comunismului.

Cu gîndul la rolul educativ important pe care-l are fiecare pagină de literatură pentru copii mi-am intitulat articolul „Copii-model" care nu sînt modele pentru copii căci din toate problemele posibile în discuție, mă voi limita aci la problema eroului copil, referindu-mă la felul în care există el în realitate și la cel în care apare el în literatura noastră.

Din nefericire se găsesc unii scriitori care propovăduiesc cu încăpățînare idealizarea copiilor, confecționarea lor după anumite rețete fixe și precepte morale. Astfel de „eroi ideali" zugrăviți în cenușiul cel mai cenușiu, formează încă o interminabilă ștafetă care circulă sub diferite nume, prin numeroase pagini.

Marfă bună numai pentru un Cicikov modern! Și nu e de mirare că tocmai în cazul acestora apar și conflicte confecționate. Filiațiunea „eroi ideal" — „lipsă de conflict" e evidentă!

Mergeam mai zilele trecute pe stradă, cînd am observat doi pionieri strecurîndu-se pe furiș prin crăpătura unui gard. Aveau doar nouă, zece ani. Au mai aruncat o privire temătoare înapoi, în stradă, și-apoi s-au făcut nevăzuți.

Eram intrigat: ce se petrece dincolo de acest gard prin care au trecut copiii? Și cum nu mă puteam strecura și eu prin crăpătură, mi-am continuat drumul și am ajuns dinaintea unei porți larg deschisă, pe care scria cu litere de-o șchioapă: „Meci de baschet. Intrarea liberă".

Această mică întîmplare mi-a amintit despre cele povestite de Mihail Ivanovici Kalinin. El povestea: „Ca să ne plimbăm în grădina publică, săream gardul. Săream gardul nu fiindcă nu aveam zece copeici în buzunar, ca să plătim intrarea... Dar săritul gardului prezenta un risc: puteai să te prindă și să te scoată din grădină „cu alai". Cum să nu sări?

Dacă M. I. Kalinin i-ar fi zărit pe cei doi pionieri furișîndu-se pe stadion, sînt sigur că ar fi zîmbit înțelegător, amintindu-și de propria sa copilărie. Există din nefericire oameni care strîmbă din nas la cea mai mică ștrengărie, oameni care trec cu buretele peste tot ceea ce alcătuiește farmecul copilăriei și ajung să scrie, atunci cînd sînt scriitori, astfel de versuri: *„...Ieri la gît i-a fost legată / O mîndrețe de cravată / ... — Crește puiul mamii, crește / Nu mai e ștrengar, firește, / Un bondoc de băiețaș / Trece țanțoș prin oraș. / Vîntul molcom îi mîngîie / Părul blond ca niște grîie / Legănîndu-și leneș coada / Un dulău îi taie strada. (?!?) / Cîinele spre Costea latră / Cum l-ar mai lovi c-o piatră! / Merele dintr-o grădină / Către el-și spun să vină. / Peste gard ca o pisică — / Ce-ar sări el fără frică. / — Hai cu noi, avem un meci! / Mai tîrziu la școală pleci. / O echipă-ntreagă-l roagă / Ce-ar mai vrea un gut să tragă! / Dînd ispitele* (subl. ns.) *de-o parte / Costea pleacă mai departe. / ..Ieri la gît i-a fost legată / O mîndrețe de cravată".* /

Nu cumva să credeți că poezia de mai sus e vreo prelucrare după opera unui ascet învățat care a publicat-o în „Vocabularul de Morală și Bune consiliuri", apărut acum o sută și mai bine de ani. Ea a văzut lumina tiparului în nr. 12/1954 al revistei „Cravata Roșie" sub semnătura lui Ion Băieșu.

Costea bondocul, băiatul mamei, a fost cîndva un copil. Dar a nimerit sărmanul în „teascul bunelor consiliuri" și-a fost pînă într-atîta de stors de tot ceea ce se numește copilărie, încît acum „nu mai e ștrengar, firește"! El a intrat, în galeria „eroilor ideali", care par-se ar fi prototipurile copiilor pe care noi vrem să-i creștem. Așa să fie oare?

Să facem o precizare: desigur că nu trebuie să privim cu indiferență lovirea animalelor sau jocul de fotbal în preajma mersului la școală! Dar să le prezinți pe acestea sau pe altele de același fel ca pe niște ispite înfiorătoare pentru copil, cred că e mai mult decît exagerat. Și să încerci să-l educi pe cititorul copil negîndu-le atractivitatea și prezentîndu-i un erou „pozitiv" de felul lui Costea, e o străduință inutilă. Copiii pozitivi — în cel mai înalt înțeles al cuvîntului — există și vor exista din ce în ce mai mult, odată cu înaintarea noastră pe drumul socialismului. Dar ei nu sînt lipsiți de multilateralitatea manifestărilor copilăriei, — ci sînt copii vii, autentici, căci vîrsta lor este vîrsta căutărilor, a dibuirilor firești, inerente, e vîrsta marilor avînturi nobile. Mi se pare că pericolul cel mai mare îl reprezintă părerile acelor pseudo-pedagogi și părinți posaci și sîcîitori, care intră în panică la cea mai mică năzbîtie copilărească, încît îi apucă de-a dreptul frigurile groazei gîndindu-se ce pot deveni, doamne ferește, în viitor, astfel de copii „răi". Ei nu înțeleg că anumite greșeli (pe care le-am putea numi tot atît de bine și „copilării") sînt absolut specifice vîrstei, că ele trăiesc odată cu copilul și din nefericire sînt socotite, de multe ori, în rîndul laturilor negative, deși tocmai ele colorează anii aceștia.

Minunat este exemplul marelui scriitor sovietic, Arcadii Gaidar, care creează un tip de felul lui Timur, erou prin excelență pozitiv și care avînd calitățile sale deosebite, nu e lipsit de ieșirile tipice oricărui copil. Iată de pildă cum îl „pedepsește" Timur, într-un mod copilăresc, pe Figură: îl închide într-o capelă pentru o zi întreagă. Desigur că un matur pisălog ar putea pune următoarea întrebare: „e permis ca un erou pozitiv să facă o astfel de faptă? Gîndiți-vă: bietul băiat închis n-a mîncat toată ziua! Și sărmana maică-sa cum s-o mai fi perpelit căutîndu-l !"...

Ca să-i îndrepte pe cei din banda lui Mișa Cvachin, Timur se luptă îndîrjit, găsește soluții în primul rînd puerile. Dar fondul acțiunilor sale este plin de seriozitate și lucrul acesta nu-l nemulțumește pe cititor, căci Timur este capabil de mari avînturi; el le face pe toate în virtutea unui ideal apropiat fiecărui copil sovietic, care a simțit pe propria piele încercările războiului: ajutorarea familiilor celor plecați pe front. Prin aceasta Timur nu e cu nimic maturizat. Căci preadolescenții se pasionează mai ales pentru scopurile propuse și rezultatele obținute, nu pentru procesul însuși al activității, spune Levitov în „Schițe de psihologie pedagogică". Manifestările sale rămîn specific copilărești.

Citindu-l pe Timur, ai certitudinea că azi el a ajuns fie să desțelenească ținuturile îndepărtate ale Uniunii Sovietice, fie să muncească la cercetările în vederea realizării primei rachete pentru zborul interplanetar, fie să lucreze în alt sector, acolo unde-i mai greu și unde, luîndu-se în piept cu viața, luptă pentru prosperitatea patriei și a poporului său. Acum el e desigur un comunist întreprinzător.

Dar citind despre eroi din acea maturizați prea curînd care biruie atît de lesnicios „ispitele", te întrebi ce vor deveni acești copii lipsiți de spontaneitate? Pare-mi-se vor fi, cum spune Kalinin, tineri îmbătrîniți înainte de vreme, tipi mofluzi, individualiști, rupți de colectiv, închistați, care nu-și vor permite marile avînturi atît de necesare constructorilor de mîine ai socialismului.

Urmărind filiațiunea tipurilor și permițîndu-ne fantezia să credem că astfel de „copii ideali" există astăzi în realitate, am putea spune că ei sînt eroii negativi ai zilei de mîine.

Un exemplu pe care-l aleg numai pentru că oferă, în discuția noastră, cel mai evident contrast posibil între eroi adevărați, vii (Ciortanul și prietenii lui) și eroi confecționați (Sanda) este „Nufărul roșu" de Petre Luscalov. Cartea s-a bucurat de un succes binemeritat în rîndul micilor cititori. Și, totuși, una din eroinele ei, Sanda Neagoe, nu trăiește. E un copil uscat. De ce? Sanda are, după indicațiile autorului, 10—11 ani. Deși la o vîrstă la care copilăria își spune în mod hotărît cuvîntul, ea nu se joacă nici cu păpușa, nici cu mingea, nici nu prea rîde, nici nu prea glumește. În schimb, știe să vorbească „matur" cînd îi spune Ciortanului, pe care vrea să-l atragă spre mișcarea pionierească:

— „...Bine-ar fi să fii și tu pionier. Dar vezi... numai cei silitori și curajoși pot să poarte cravata...

Ciortanul se întoarse spre ea.

— Și eu am să fiu pionier! spuse el cu hotărîre.

— Tu? se miră Sanda. Nu, Ciortanule, pionierii învață, nu se bat..."

Mi s-ar putea contraargumenta că în general există la copii tendința de a-l imita pe maturi atît în vocabular și felul de a se exprima, cît și în alte manifestări. Da, dar Sanda e mereu prea matură (sau prematură) cu excepția finalului.

Ciortanul însă e un băiat plin de viață, energic și aspru, glumeț dar și sensibil la frumusețile naturii. El palpită de viață, trăiește cu intensitate peripețiile din balta plină de mistere și surprize, gustă viața liberă, fără grijile școlii, care lui i se par de prisos. Pusă fața-n față cu un astfel de erou, Sanda, lipsită de orice frămîntare, pălește și mai mult. Ea izbutește să se țină pe propriile ei picioare, fără proptelile autorului, abia la finalul cărții, cînd pornește spre aventură, cu gîndul să ia nufărul roșu.

Și în „Cantemiriștii" de Cella Serghi, unde avem de-a face cu adolescenți, se simte o serioasă idilizare a unor eroi care din această pricină suferă de un sentimentalism dulceag, impropriu vîrstei. Autoarea a avut desigur intenția să vadă mult înaintea realităților noastre, să creeze copii care să servească drept model, drept exemplu pentru cititori.

Răzvan, unul din eroii cărții, înapoindu-se din vacanță *„se opri în loc, parcă vrăjit* (subl. ns.). *În fața lui se ivise poarta înaltă și parcul întins și fără să vrea șopti: „școala, școala mea!* (subl. ns.)". Într-adevăr, Răzvan a vorbit „fără să vrea" el. Autoarea a vrut...

Rădașa, alt elev al școlii Cantemir, în clipa în care primește o mult așteptată scrisoare de la Tudorița, prietena lui, în loc să reacționeze în mod obișnuit, să alerge într-un ungher s-o citească pe nerăsuflate, stă de vorbă, din proprie inițiativă, cu locțiitorul politic și-i povestește acestuia despre... cum va arăta școala lor în viitor.

Exemple de acest fel de tineri care se extaziază în fața clădirii școlii lor, care pun dragostea de-o parte pînă înprăvesc o discuție se pot înmulți, căci ele se găsesc în destule lucrări literare pentru copii. Dacă lucrul acesta ar fi numai de domeniul trecutului, mai treacă meargă. Dar tendința aceasta de idealizare la maximum mai dăinuie și astăzi în mințile unora dintre scriitori și îndrumători. Ei îl înțeleg greșit pe Macarenco, care considera că o carte nu trebuie să urmeze strict complexul de vîrstă, socotind că ea trebuie să fie înaintea acestui complex, trebuie să-l educe pe copil spre înălțimile la care el n-a ajuns încă. Dacă însă, cu tendința de a face acest lucru, scriitorii uită pur și simplu particularitățile de vîrstă ale eroilor, rezultatul este nul. Ei îl „înalță" într-atîta, încît cititorii nu mai pot ajunge pînă la el. Cititorii refuză să recunoască în eroii respectivi copii adevărați, reali, și așa zisul model, nu rămîne decît un manechin lipsit de viață.

Sînt împotriva copilului „model" nu și a modelului. Ne interesează doar ce fel de modele de urmat dăm copiilor noștri. Să le dăm icoane sau oameni vii ca Timur sau ca Ghiduș Arcăduș al Soniei Larian, minunat erou pozitiv, copil al zilelor noastre? Datorită lui și prietenilor care „se joacă" de-a stația meteorologică și prevăd căderea brumei este salvată livada gospodăriei colective. Ghiduș Arcăduș rămîne însă *„băiatul al cărui nas ascuțit îl întîlnești întotdeauna peste tot"*. De dimineață, băiatul o pornește de acasă și străbate satul, trăgînd după el, o sfoară, o bucată de lemn sau vreo coadă roșcată de vulpe. Sau după o noapte întreagă de muncă la livadă, în ciuda oboselii și activității sale anterioare pline de seriozitate, rămîne copil. El urcă pe furiș treptele spre cerdacul casei lui Nae Patrafir (socotitorul gospodăriei care n-a vrut să țină seama de avertismentul copiilor și n-a luat nici o măsură pentru salvarea livezii, ci a mers să se culce) și scoate din sîn un carnețel, rupe o foaie, și scrie pe ea: *„Tovarășe Patrafir ești chemat de urgență la gospodărie. Azi noapte a dat bruma și-au înghețat toți pomii din livadă. Tovarășul președinte e supărat foc. Vino imediat"*. Și băiatul strecoară biletul pe sub ușa socotitorului ascunzîndu-se numaidecît. Nu pleacă pînă nu-l vede pe Patrafir zorind spre gospodărie atît de speriat încît își uitase acasă pînă și jiletca. Ghiduș se simte răzbunat și pornește la drum cîntînd.

În întreaga noastră literatură se pune problema creării eroului pozitiv. Ea e valabilă și pentru literatura de copii, ținînd bineînțeles seama de particularitățile specifice de vîrstă. În ce constau ele? Cred că una din trăsăturile cele mai importante e cea la care se referea Kalinin: romantismul vîrstei. Copiii vor să înfrîngă greutăți chiar atunci cînd acestea există doar în imaginația lor. Ei preferă să sară un gard decît să treacă printr-o poartă deschisă, chiar dacă riscă să-și rupă fundul pantalonilor. Spațiile largi, cîmpurile, pădurile au un farmec deosebit, misterios, pentru ei. Le place aventura. Așa trebuie să fie și eroii lor. Aceștia nu trebuie să treacă prin „porți deschise" nici cînd e vorba de sentimente. Scriitorul e liber să-l arate pe copil fie rătăcind pînă ajunge la adevăr, fie dovedind slăbiciune sau forță, fie oscilînd între datorie și o atracție oarecare sau confruntîndu-și frica și curajul. Astfel se creează conflicte încordate în caracterul și acțiunile lui.

Este știut că romantismul acesta face parte integrantă din realismul socialist, care ne învață să ținem seama de realitatea socială și psihologică a copilului, să le interpretăm și să le îndrumăm în sensul dezvăluirii actualelor posibilități de visare, de înfăptuire a celor mai îndrăznețe planuri.

Lev Cassil în articolul său „Trăsăturile eroului romantic" spune: „Nu trebuie să uităm că coloritul emoțional al unui fapt sau altul la oamenii maturi și la copii diferă mult. Pentru învățător, de pildă, lupta pentru rezultate cît mai bune la învățătură în clasa lui reprezintă în mod legitim și firesc unul din scopurile cele mai de seamă ale activității sale. Iar pentru elevi, chiar dacă au note de cinci de sus pînă jos, e îndoielnic că doar catalogul poate fi considerat principalul recipient al celor mai bune și dorite aspecte ale vieții".

Și Timur și Costea din poezia mai sus citată fac același lucru: rezistă tentației de a fura mere din pomii altora. De ce totuși Timur și băieții lui îl conving pe cititor și Costea nu? Pentru că Timur și ai lui fac acest lucru în virtutea unui ideal măreț, — ajutorarea familiilor de ostași sovietici — pe cînd Costea îl face fără scop, numai în virtutea unor precepte pedagogice fixe, dinainte stabilite de autorul poeziei.

Exemplul lui Timur ne demonstrează că eroul-copil nu trebuie să fie mărunt ca amploare, lipsit de trăsături cu adevărat eroice și de acel ceva care să-l facă ieșit din comun, excepțional chiar. Dar toate acestea nu trebuie să umbrească de fel copilăria eroului.

Au apărut de multe ori în revistele pentru copii sau în cărți, eroi-copii, așa-ziși negativi. Termenul de copil „negativ" mi se pare impropriu. Spre deosebire de un erou matur care poate fi totalmente negativ, copii absolut negativi cred că nu există (cu excepția cazurilor patologice). Caracterul lor, pînă la adolescență, e în formare. Copilul nu are încă un profil psihologic definitiv. La un copil laturile negative pot acoperi aproape în întregime pe cele pozitive, dar ele nu vor putea omorî fondul său copilăresc bun, iar copilul e întotdeauna educabil. Și un astfel de copil va simți romantismul rătăcirilor în pădure sau va fi înflăcărat aflînd despre un act de eroism. Aceste trăsături sînt absolut specifice vîrstei, ele trăiesc odată cu fiecare copil și din nefericire sînt socotite de multe ori, în rîndul laturilor negative, deși tocmai ele colorează vîrsta copilăriei.

S-ar putea crede că o astfel de părere ar fundamenta teoria „lipsei de conflict". Lucrul nu e adevărat! În lumea copiilor e o atare bogăție de tipuri mai apropiate sau mai depărtate de ceea ce numim noi pozitiv, o asemenea varietate de probleme, încît teama este nejustificată.

Eu cred că nu avem dreptul să fim extrem de pesimiști; prezentînd copii cărora prin firea lor le sînt inerente neajunsurile, uneori chiar foarte grave nu trebuie arătat că aceștia ar fi niște copii incorigibili, nesusceptibili de a fi educați, căci aceasta ar însemna „o renunțare la scopul educativ de bază al cărții pentru copii" (L. Dubrovina).

La comemorarea lui Mihail Sebastian

Intr-o dimineață din 1957, răsfoind ziarele, am fi citit poate o știre care ne-ar fi bucurat. Am fi aflat despre aniversarea a 50 de ani de la nașterea prețuitului scriitor Mihail Sebastian, despre toasturile care s-au închinat în cinstea lui la Uniunea Scriitorilor, despre cuvintele de laudă pe care i le-au rostit confrații. Și ne-am fi gîndit, citind cele cîteva rînduri din ziar, la operele pe care le-a creat în anii de după eliberare scriitorul, la ceasurile de desfătare petrecute împreună cu eroii noi ai dramaturgului, oameni îndrăgostiți de meseria lor cu o dragoste tot atît de plină de poezie ca a lui Alexandru Andronic din „Ultima oră" sau ca a profesorului din „Steaua fără nume", dar care, acum, reușesc, prin muncă și luptă, să-și îndeplinească năzuințele.

Așa s-ar fi întîmplat poate dacă, în 1945, la 29 mai, scriitorul Mihail Sebastian, care nu împlinise încă 38 de ani, n-ar fi murit într-un accident de automobil. Drumul lung și zbuciumat pe care l-a străbătut scriitorul de la primele sale foiletoane literare confuze, apărute prin 1927, și pînă la opera sa de căpetenie, comedia „Ultima oră", drumul acesta s-ar fi continuat astăzi ferit de primejdii și cu mult mai rodnic. Totuși, chiar și așa, Mihail Sebastian cunoaște alături de noi primele sale adevărate izbînzi, apreciate cu deosebită căldură de spectatorii de azi din țara noastră.

Mihail Sebastian s-a născut și și-a făcut liceul la Brăila. Aici a cunoscut visurile naive și romantice ale primei tinereți. Aici, în orașul cu salcîmi, cum avea să-l numească într-un roman, viitorul scriitor află și primele sale deziluzii în fața vicisitudinilor vieții burgheze. Fără să fie un roman autobiografic, „Orașul cu salcîmi" (care nu se înscrie de altfel printre cele mai însemnate și reușite lucrări ale creatorului) spune totuși multe despre viața pe care a putut-o trăi aci tînărul visător. Adolescenți plictisiți de mediocritatea vieții burgheze fug de acasă și apoi se întorc după ce au stat o vreme refugiați într-o mansardă. Călugărițele de la liceul confesional pervertesc elevele. Fata prefectului, pe care anii petrecuți la Paris au înconjurat-o cu o aureolă de legendă în ochii multor tineri din oraș, se mărită pentru bani cu un mare fabricant de lingerie, se conformează întru totul bădărăniei soțului și, fericită să fie alintată cu porecla Bimbiroc, devine de o „absolută nesimțire". La 20 de ani, alt erou, Buță, renunță la examene și caută o ecuație ca să cîștige la ruletă. Eroii romanului socotesc că ar fi fără noimă să mai ridice din noroi ceea ce li se pare că este „un stindard zdrențuit al unei lumi care era pentru totdeauna sfîrșită și care era adolescența lor".

Intr-o redacție bucureșteană, tînărul gazetar Mihail Sebastian are prilejul să vadă cum în capitală tarele vieții burgheze sînt și mai grave decît acolo de unde plecase. De prin 1928 pînă în preajma izbucnirii războiului dezlănțuit de fascismul german, Mihail Sebastian condamnă în numeroase articole apăsarea sub care marele capital îi zdrobește pe oamenii simpli, cinstiți. Lămurirea scriitorului, care nu avea niciodată să devie totală, se petrece însă greu, cu multe șovăieli și întoarceri din drum. Contribuie la sporirea acestor șovăieli în deosebi influența filozofului reacționar Nae Ionescu, care reușește să-l atragă pe tînărul și naivul romantic în plasa deasă a unor teorii profund retrograde. La romanul „După două mii de ani", în care Sebastian încearcă derutat să descrie ceea ce socotește el că ar fi „drama iudaismului", filozoful Nae scrie o prefață antisemită, animată de o ură bestială împotriva oamenilor. Cu ajutorul acestei prefețe face Mihail Sebastian un prim pas spre înțelegerea nimicniciei filozofului farsor. Lămurirea integrală se petrece de aci încolo mai repede. Cînd vestitul Nae începe să propovăduiască fățiș teorii fasciste, Sebastian nu se mai află alături de el. La 30 martie 1935, în jurnalul său intim, scriitorul notează „Și ce e mai deprimant, e că toate teoriile astea (ale filozofului Nae — n.n.) pornesc de la un vulgar calcul politic. Sînt convins că dacă ieri a vorbit așa, cu atîtea aluzii politice și atît de penibil hitlerist, a fost pentru că, în primul rînd, printre ascultători se afla un gardist de fier în costum național. Simțeam că vorbește pentru el".

Procesul de lămurire al aceluia care de la teoriile fals umanitariste din „După două mii de ani" ajunge la articolele antifasciste din „România liberă" ilegală, proces paralel cu însușirea unor mijloace artistice realiste tot mai desăvîrșite, poate fi urmărit cu limpezime în piesele sale de teatru. Sînt creațiile cele mai remarcabile ale scriitorului; ele deschid o cale pe care scriitorul ar fi mers probabil mult mai departe.

Eroul teatrului lui Sebastian este intelectualul cinstit, animat de înalte năzuințe umane și care, copleșit de o orînduire „crudă și nedreaptă", își caută un refugiu, o scăpare. În prima sa piesă, (1936), refugiul propus celor cîțiva bucureșteni care-și petrec concediul într-o vilă din munți este un iluzoriu „joc de-a vacanța" (care dă și titlul piesei). Ștefan, eroul piesei, care le propune celorlalți jocul, reușește să-i facă să uite toate cotidienele deprinderi cu care societatea le-a schilodit personalitatea; ei își creează într-un mediu nou un soi de comodă libertate, fără contingențe cu viața înconjurătoare. E suficientă însă vizita unor oaspeți nepoftiți ca mirajul să se spulbere și edificiul să se năruie.

Refugiul pe care și-l găsesc în fața vieții eroii celorlalte piese ale lui Sebastian: profesorul din „Steaua fără nume" (1943) și Alexandru Andronic din „Ultima oră" este altul: refugiul în știință. Profesorul-astronom Miroiu, pierdut într-un tîrgușor de provincie, a descoperit o stea, nemenționată în atlasurile cerești. Acolo, în stele, profesorului i se pare că a găsit o lume mai curată, unde: „tot ce am fi vrut să cutezăm și n-am cutezat, să iubim și n-am iubit, tot, tot, se împlinește".

Dacă și scriitorul și-a dat seama odată cu personajele sale cît de utopică era soluția „jocului de-a vacanța", el n-a văzut totuși destul de limpede că e fragil și acest al doilea refugiu în preocupări strict științifice. Sebastian privește lupta clasei muncitoare cu simpatie, dar nu o înțelege îndeajuns. El nu-și dă seama că intelectualii cinstiți trebuie să se afle în luptă împotriva oprimării capitaliste, că numai în această luptă își pot găsi fericirea. Nici Alexandru Andronic — eroul din „Ultima oră" — nu vede aceasta. El afirmă: „Eu n-am dreptul să urăsc pe nimeni. Sînt un om de știință. Caut adevărul". Scriitorul păstrează numai puține rezerve față de poziția greșită a eroului. Dar realismul critic al operei lui Sebastian infirmă atitudinea lui prea îngăduitoare. Pentru că atît de veridic este zugrăvită în piesă rapacitatea burgheziei, încît cel care nu mai aprobă poziția de izolare a lui Andronic este spectatorul. Și tocmai aici stă marea valoare a piesei, tocmai de aceea opera scriitorului culminează prin „Ultima oră".

De la piesă la piesă, satira cuprinde tot mai diverse laturi caracteristice ale societății capitaliste romînești în perioada dintre cele două războaie; demascarea se adîncește progresiv. În „Jocul de-a vacanța" latura demascatoare nu este încă destul subliniată, imaginea e opacă. Demascarea, atît cît este, reiese din povestea dragostei dintre Ștefan și Corina. Născută în decursul „jocului de-a uitarea", la care participă amîndoi, dragostea dintre cei doi tineri se arată mai serioasă decît părea la început. Corina își refuză însă împlinirea acestei iubiri. Preferă să rămînă unul față de altul aproape anonimi (era una din regulile jocului), fără să încerce să se cunoască mai îndeaproape. Viața lipsită de ideal a intelectualului în societatea împărțită în clase antagoniste se dezvăluie cu pregnanță în justificarea Corinei: „Ce vrei să aflu de la tine? Că ești un mic inginer, sau un mic avocat, sau un mic arhitect... Că tot anul ai făcut economii naive, de care te jenezi, pentru ca să-ți cucerești o lună de vacanță... Și eu, ce vrei să-ți spun eu? Că mă întorc într-o casă modestă, oarecare. Că rochiile mi le cos singură, după ce am visat ore întregi în fața vitrinei unui mare magazin... Că fiecare bucurie a mea se plătește cu trei renunțări...".

În „Steaua fără nume", satira e mai incisivă și se desfășoară pe mai multe planuri. Atmosfera de meschinărie a tîrgușorului unde se petrece acțiunea piesei, e ironizată prin tipuri ca șeful de gară, limitat și necinstit, negustorul provincial, proprietarul „magazinului universal", cît și prin monumentala figură de domnișoară bătrînă, rea, a profesoarei de liceu, d-ra Cucu, pătrunsă de o suficiență ridicolă, cu toate rămășițele ei de umanitate. Dar ascuțișul satirei se îndreaptă în „Steaua fără nume" în deosebi asupra lui Grig, reprezentant îmbuibat al claselor exploatatoare care atunci cînd vine să-și recheme femeia, evadată pentru scurt timp din lumea de plăceri și lux pe care i-o oferea el, găsește pentru a o convinge argumente de un cinism brutal: „Te iubesc? Mă iubești? Nu știu. Dar cînd intru cu tine în hol la Athénée Palace sînt bucuros că ești la brațul meu, și toate capetele se întorc după noi. Ce vrei mai mult? E de ajuns".

Aflată pe trepte superioare, comedia „Ultima oră" se remarcă prin vigoarea cu care bisturiul satirei taie adînc, nemilos. Ororile fascismului au avut darul să deschidă larg ochii scriitorului asupra realității. În „Ultima oră", Mihail Sebastian pictează un tablou măiestru al lumii exploatatorilor de la noi, în anii dinaintea celui de al doilea război mondial. Tabloul e de mari proporții, pictat în culori sigure, fără nuanțe impresioniste. Dacă ni-l vom închipui ca într-o galerie de plastică, vom vedea în prim plan, în dreapta, biroul unui director de ziar de scandal, om perfid și venal, aventurier de mare clasă care trăiește pe picior mare, lăsîndu-și salariații să moară de foame. Tot în primul plan al tabloului, dar în cealaltă parte, despărțit de biroul directorului de un perete subțire, vom vedea biroul ministrului Brănescu, prea plecată slugă la ordinele marii industrii. Biroul e somptuos. In fotoliul înalt, ministrul pare impozant. N-ai crede că se poate tîrî la picioarele marelui industriaș Bucșan, implorîndu-i îndurare, atunci cînd el, ministrul, nu i-a executat destul de prompt dispozițiile. În planul al doilea, uriaș, ocupînd aproape tot fondul tabloului, un bloc cu sute de ferestre luminate în seară. De-a lungul etajelor scris cu litere de neon: „Oțelăriile Bucșan". E ceva ciudat în priveliștea acestei clădiri. Se aude de undeva glasul înfricoșat al industriașului: „Vezi luminile astea deasupra orașului, cu numele meu? Mi-a fost teamă azi — înțelegi? Teamă că s-ar putea stinge pentru totdeauna". Și de alt undeva, un alt glas. Sigur. Ferm. Glasul unui personaj din piesă — și poate nu numai al lui: „Frumoasă clădire! Cîte etaje! Cîte ferestre! Și deodată mi s-a părut să toată această imensă clădire se clatină, se prăbușește"...

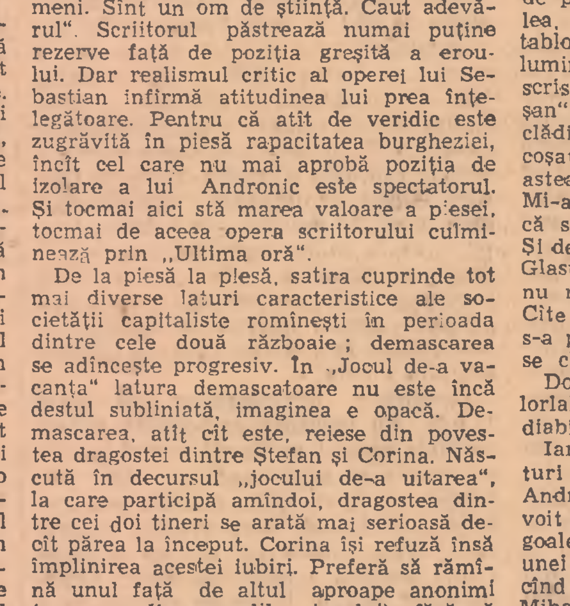
Domnia industriașului Bucșan și a celorlalți asemenea lui s-a prăbușit iremediabil.

Iar Mihail Sebastian ar fi trăit azi alături de noi o vreme cînd alt Alexandru Andronic, profesor vestit, nu mai e nevoit să predea cursuri în fața unor săli goale, cînd Marin Miroiu, descoperitor al unei stele fără nume, e un savant prețuit, cînd piesa cea mai bună a scriitorului Mihail Sebastian, comedia „Ultima oră" este aplaudată și de spectatorii Moscovei.

FLORIN MUGUR

Prin sălile concursului

Au trecut 2 ani... Iată-ne acum din nou în mijlocul participanților la Concursul național al tinerilor soliști în cinstea Festivalului. Atmosferă de sobrietate, de muncă serioasă prilejuită și de privirile exigente ale unor membri ai juriului cu tîmplele albite de ani. Izbucniri de elan tineresc oglindite nu numai de înfățișarea candidaților, ci mai ales de neliniștile, emoțiile, nerăbdarea cu care se pregătesc să intre în scenă, de privirile întrebătoare cu care îi întîmpină pe tovarășii lor atunci cînd ies din scenă.

Un foto-reporter al ziarului a poposit în prima zi de concurs în două din sălile unde au loc întrecerile. S-a așezat încet pe scaun și a început să-și pregătească aparatele. Acest scurt răgaz i-a permis să arunce o privire și pe scenă. Cînta, acompaniată de taraf, Fica Bulugeanu din Dăbuleni, regiunea Craiova. Știe multe cîntece tînăra craioveancă. Cîntă cu multă pasiune mai ales cîntecele populare create acolo, pe plaiurile Jiului, în codrii legendarilor haiduci, pe unde au trăit vitejii ce nu se împăcau cu jugul, cu trufia boierească:

„Iancule, de unde vii?
De la tîrg de lîngă Jii...
Iancule, ce-ai tîrguit?
Șapte-opt oca de plumbi
Să duc la copii în crîng..."

Pe Chițu Ghița din Săliște Sibiu, fată tare chipeșă și cu mare preferință pentru cîntecele de dor, pentru melodiile în care poporul a turnat picături din curățenia și duioșia sufletului lui, din căldura dragostei, o vedeți în prima fotografie. Dibace interpretă, cu voce plăcută, catifelată, este Chițu Ghița. După lipsa ei de sfiiciune, observi ușor că e de mult deprinsă cu scena.

În dreapta e Florea Netcu din regiunea București. Dintr-o simplă bucată de lemn e făcut fluierul cu care cîntă. Dar cît de caracteristic e sunetul acestuia, cît de viu îți evocă peisajul țării noastre!

Din sala Dalles răzbeau acorduri grave de pian. Ar fi fost un sacrilegiu să tulburăm atmosfera cu lampa noastră de magneziu, cu țăcănitul aparatului de fotografiat. Dar pentru că n-am vrut să-i lipsim pe cititori de o imagine de la această interesantă manifestare a concursului, am rugat pe candidate să mai cînte și după probă.

Am ascultat-o și pe pioniera Finkelștein Zitta de la Școala medie de muzică din București, pe care o vedeți în fotografia din mijloc. In special în partea I-a a Concertului în la major de Mozart, s-a remarcat pregătirea ei, înțelegerea pentru muzica marilor compozitori.

Nu se poate să nu pomenim aici despre Geantă Florela, de la aceeași școală, care ne-a impresionat printr-un dezvoltat simț artistic, prin trăirea intensă a muzicii și o tehnică în plin progres.

La Combinatul chimic „I. V. Stalin”, în întrecerea socialistă se ridică noi fruntași. Unul dintre aceștia este tovarășul Ion Roibu. În fotografie, tovarășul Roibu lucrînd la cuptorul de pregătit pirită.

Pe tarlalele înverzite ale gospodăriei

...Culturile au crescut mîndre. Griul, ce s-a ridicat mult, trecînd în unele locuri de genunchi, își unduiește bolda în bătaia domoală a vîntului. Porumbul și-a scos și el firele plăpînde de sub pămînt.

Sînt frumoase culturile gospodăriei agricole de stat din Parincea, regiunea Bacău. Ele răsplătesc pe deplin munca avîntată a muncitorilor gospodăriei, strădania lor pentru a smulge ogoarelor recolte sporite. Se mîndresc acum muncitorii cu culturile lor, dar cît au muncit ca să le vadă așa... Terenul a fost însămînțat așa cum cere agrotehnica. În primăvară, cultura a fost grăpată, iar pe o suprafață de 15 hectare s-a împrăștiat superfosfat. Tot așa au fost lucrate și terenurile ce trebuiau cultivate cu porumb, sfeclă de zahăr, cartofi, fasole și alte culturi. Pe de altă parte, însămînțările au fost făcute întotdeauna în timpul prielnic.

Da, au muncit cu multă rîvnă atît mecanizatorii cît și ceilalți muncitori din gospodărie. Să răspundă prin fapte chemării partidului și să culeagă recolte cît mai bogate de pe ogoare — aceasta este dorința lor fierbinte și ei luptă pentru îndeplinirea ei. Cifrele planului de producție al gospodăriei au rămas cu mult în urma celor spre care năzuiesc ei. La grîu, de pildă, s-au angajat să depășească recolta planificată cu aproape 700 kg. la fiecare hectar, la porumb cu 400 kg. la cartofi cu 3.000 kg. etc.

Culturile cresc mîndre, dar asta nu înseamnă că recolta este de-acum asigurată. Mai este încă de muncit. Culturile trebuiesc îngrijite bine, plivite de buruieni, prășite... Și pe tarlalele gospodăriei a început, cu cîteva zile în urmă, plivitul și prășitul culturilor.

Spre gospodărie

Primele raze de soare abia se iviseră. În comuna Leca, țăranii muncitori porneau la treburi.

Rodica Eachimencu se grăbea și ea. Trebuia să ajungă mai de dimineață la gospodărie (încă de cînd au început muncile în cîmp, Rodica și multe prietene de ale ei lucrează ca zilieri la gospodărie). Astăzi trebuie să înceapă prășitul culturilor și nu-i de loc rău dacă sînt mai din vreme pe tarla. Și apoi... mai are și altă treabă de lucru: trebuie să-și adune echipa — pentru că Rodica este șefă de echipă.

Ieși grăbită pe portiță. Peste drum de ea șed Aurica și Lucreția Sava — surori, amîndouă din echipa ei. Trecu drumul și lovi în portiță.

— Hei, Aurică! Gata sînteți? Haideți mai de grabă...

După cîteva clipe, Aurica și Lucreția Sava se alăturară Rodicăi. Peste cîteva case li s-a alăturat și Aneta Sava, apoi Aurica Radu... Aneta Năsturaș a fost ultima care s-a alipit echipei, în drum spre gospodărie. Pe Octavia Radu și pe celelalte tinere din echipă le-au întîlnit în gospodărie (ele locuiesc în altă parte a comunei — în satul nou). Echipa era acum întreagă. Nu lipsea nimeni. Puteau porni la lucru. Așa că și-au luat sape și au pornit pe tarla, la prășit...

...Zi de zi, zeci de tineri din comunele din împrejurimile gospodăriei agricole de stat din Parincea urcă spre gospodărie. Lucreția David, de pildă, își strînge oamenii din echipa ei dintr-un colț al comunei Leca, iar Florea Mircea — și el tot șef de echipă — dintr-altă parte. El lucrează la Leca, la centrul gospodăriei. Mulți zilieri însă lucrează la Parincea. Elena Păduraru, Elena Balint și Anița Ghinga sînt din Văleni. Ele lucrează însă ca șefe de echipă, zilieri, la gospodărie. Ca și cei din Leca, Parincea sau Văleni, muncesc în gospodărie — tot ca zilieri — și tineri țărani muncitori din Tocileasa, Viforeni, Horgești și alte sate din împrejurimi. Și în fiecare dimineață, zi de zi, urcă spre gospodărie din satele vecine cîte 130-150 tineri țărani muncitori care muncesc ca zilieri.

Sînt printre zilieri tineri care, de la începutul muncilor agricole de primăvară și pînă acum, n-au lipsit nici o zi de la muncă, iar acum la lucrările de întreținere a culturilor, vin și ei zi de zi. Unii au venit abia în primăvara aceasta, dar alții — cei mai mulți — lucrează ca zilieri în gospodărie de cîte 4-5 și chiar 6 ani. Au văzut ce înseamnă munca într-o gospodărie de stat, au simțit dragostea muncitorilor gospodăriei și grija pentru ei... Și de aceea, de îndată ce gospodăria de stat nu pridideşte cu munca, îi sar de grabă în ajutor...

Discuție despre agrotehnica prășitului

Începuse prășitul fenicului.

Cele trei echipe — a Rodicăi Eachimencu, a lui Florea Mircea și a Lucreției David — se străduiau să obțină realizări cît mai de seamă. Fiecare voia să întreacă pe celelalte. Da, așa-i în întrecere, trebuie să muncești mai aprig dacă vrei să fii în frunte. Era greu la prașilă. Crescuse fenicului, dar crescuseră și buruienile că aproape îl acoperiseră. Apoi pămîntul era uscat, tare. Dar cînd este întrecere, uiți de toate. Știi numai că trebuie să prășești mai mult decît ceilalți. Și tinerii zoreau. Încet, încet sporea suprafața prășită. Cu toată graba însă tinerii lucrau atent, prășeau cu grijă în jurul cuiburilor de plante și privegheau cu aceeași atenție sporită ca nu cumva printre firele de fenicul să rămînă vreo buruiană. În urmă, culturile abia prășite, scăpate de crusta tare a pămîntului, se înviorau văzînd cu ochii. Cele prășite cu o zi sau două în urmă săltaseră parcă dintr-odată.

Maria Velea și-a îndreptat spinarea, și-a șters cu mîneca bluzei sudoarea de pe față și a privit culturile prășite. Erau frumoase!

— Uite — a spus ea și celorlalți, arătînd cîmpul — cît de frumoase sînt culturile prășite ieri...

Tinerii au lăsat și ei treaba pentru o clipă și au privit. Da, avea dreptate Măriuca...

— Ei și ce te miri? — o întrebă Florea Mircea, șeful de echipă. Parcă nu ni s-a vorbit de atîtea ori la căminul cultural despre ce înseamnă prășitul pentru plantă?! Uite, acum pămîntul acesta uscat este brăzdat de o mulțime de șănțulețe. Prin ele se evaporă apa din pămînt și atunci planta are de suferit. Pe de altă parte, scoarța aceasta tare a pămîntului strînge planta ca într-un clește, o sugrumă... Așa cum te-ar sugruma pe tine o cămașă strîmtă la guler.... Ia încearcă atunci să mănînci, poți? Nu poți. Te descheі la cămașă ca să poți mînca... Așa-i și cu plantele. De-aia le prășim noi acum. În primul rînd distrugem buruienile, care împiedică plantele să se hrănească din belșug, le fură hrana, apoi le descătușăm din cleștele scoarței și apoi afînăm pămîntul, adică acoperim șănțulețele de care am vorbit mai adineaori, ca apa să rămînă în pămînt... De-aia se face prășitul, ca să știi și tu acum...

Discuția despre agrotehnica prășitului a mai continuat încă. Tinerii ascultau atenți cuvintele șefului de echipă. Cunoșteau și ei asta, dar încă un sfat bun nu strică niciodată... Apoi au început iarăși munca. Lucrau cu mai mult zor, ca să-i ajungă pe ceilalți. Le-a fost discuția de mult folos, dar în întrecere au rămas în urmă. Seara au văzut asta. În vreme ce ei depășiseră norma doar cu 20 la sută, echipa Rodicăi Eachimencu, fruntașă la prășit în ziua aceea, ca și în alte zile de altfel, depășise norma cu aproape 38 la sută.

...Întrecerea tinerilor zilieri a fost rodnică. La prășit, întrecerea a fost cîștigată cînd de tinerii din echipa Rodicăi, cînd de cei din echipa Lucreției David sau din cea a lui Florea Mircea. Cele 10 hectare cu fenicul au fost prășite doar în cîteva zile, iar prășitul s-a terminat încă de la 13 mai. Aurica Sava, Aneta Sava, Aurica Radu, Ștefan Popovici, Maria David, Virginia Holban, Maria Velea, Profira Florea cît și cei trei șefi de echipă au muncit cu multă însuflețire la prășit, întrecînd întotdeauna normele de lucru.

La plivit

...Tereza Băciu a privit în urmă. Acuma, da, putea să-și dea seama că pe locul acesta crește mazăre. Pe cînd așa, cum este în fața ei, nu știi ce a fost semănat: mazăre, pălămidă, lăptucă sau alte buruieni?! Dar la plivitul buruienilor din mazăre e de muncit... Cînd buruienile sînt între rîndurile de mazăre este ușor — le tai cu oticul. Mai greu este cînd buruienile sînt printre firele de mazăre. Nu le poți tăia cu oticul, căci se poate să tai și mazărea. Și atunci trebuie să le smulgi cu mîna. Și multe buruieni au tăiat sau au smuls cu mîna Tereza Băciu și tovarășele ei de muncă... Dovadă: în urmă lanul de mazăre a rămas curat; rar de mai întîlnești o buruiană. Le-au mai scăpat și lor printre degete, dar, la a doua plivire, n-o să mai rămînă nici fir de buruiană.

...În lanul de grîu, tinerii înaintează încet, cu atenție. Sînt atenți să nu calce grîul și nici să scape vreo buruiană. Oticele lucrează din plin. Pălămida, rapița, muștarul sălbatic sînt tăiate din rădăcină. Pentru ca grîul să se dezvolte în bune condițiuni și spicul să lege rod bogat, nici o buruiană nu trebuie să-i fure hrana. Și la plivitul grîului — ca și la plivitul mazărei — întrecerea rămîne întrecere. Și unii și alții se străduiesc ca, prin roadele muncii lor, să cucerească locul de frunte. Și nu-i deci de mirare că tineri ca Elena Păduraru, Elena Balint, Anița Ghinga, Augustin Păduraru, Victoria Drăgoi și mulți alții au realizat și cîte două norme la plivit, îndoindu-și astfel și cîștigul.

...Hărnicia tinerilor zilieri de la gospodăria agricolă de stat din Parincea o dovedesc faptele. Pînă la 13 mai, în gospodărie au fost plivite 140 hectare de grîu, 20 hectare cu ovăz, 56 hectare cu mazăre și, de asemenea, au fost prășite cele 10 hectare cu fenicul.

★

Pentru ca recolta să fie tot mai îmbelșugată, la gospodăria de stat din Parincea se muncește cu multă însuflețire. Și multe cuvinte de laudă se pot spune despre acei ce depun toată strădania lor în scopul înfăptuirii acestei năzuinți. S-ar putea scrie multe despre hărnicia tînărului brigadier — candidat de partid — Jenică Țurcanu, fruntaș pe gospodărie, a cărui brigadă a plivit cea mai mare suprafață de culturi din gospodărie — aproape 200 hectare. Multe s-ar putea povesti și despre tinerele muncitoare ziliere Lucreția David și Anița Ghinga, șefe de echipă, fruntașe la întreținerea culturilor. Dar nu numai despre ele, ci și despre Rodica Eachimencu, Florea Mircea, Elena Păduraru, Aneta Sava și toți ceilalți tineri muncitori care, prin rîvna lor, sporesc rodul ogoarelor gospodăriei, dau tot sprijinul pentru ca poporul nostru muncitor să primească mai multă pîine.

M. N. CIRSTEA

10 ani de la înființarea Universității „Bolyai” din Cluj

O sărbătoare dragă

Zece ani au trecut de la înființarea Universității „Bolyai” pe care, noi studenții maghiari împreună cu studenții Universității „V. Babeș”, cu muncitorii și intelectualii din Cluj, o sărbătorim zilele acestea cu deosebită dragoste.

Cu numele „Bolyai”, nume ce-l poartă Universitatea în care studiez, m-am întîlnit prima oară în poveștile bunicului meu. Eram în clasa V-a elementară la Aiud. La drept vorbind, pînă atunci la școală nu prea am auzit despre Bolyai. Bunicul îl cunoștea din auzite, de la un prieten profesor la Budapesta care îi vorbise foarte mult despre acest mare savant. Totuși, ceea ce rămăsese ca amintire bunicului era însuși omul pe care el îl considera un om istoric, un revoluționar.

Bunicul era un mare povestitor. Era un fel de Hary János. De multe ori ne aduna în jurul lui, ne spunea cîte o poveste. Astfel ne vorbea și despre Bolyai. Ne spunea despre el lucruri minunate, din care puteam desprinde învățături foarte interesante. Ne povestea mai ales cum îl pasionau pe Bolyai studiile încă de mic. Așa m-am întîlnit cu numele marelui om de știință.

După ce am devenit elev, doream foarte mult să cunosc nu numai ceea ce a scris Bolyai, dar și universitatea în care se învăța despre el. Și visul mi s-a îndeplinit, precum i s-a îndeplinit lui Bálint Géza, eroul romanului lui Ilyes Béla, să-l cunoască pe M. Gorki. Acum sînt student în ultimul an și am în fața mea fotografia clădirii care poartă numele lui Bolyai. În fața clădirii sînt douăzeci de studenți, băieți și fete. Sînt colegi de-ai mei. Cea de a zecea promoție, instruită cu atîta grijă.

Înaintea noastră au trecut alte promoții, care acum își amintesc cu drag despre succesele lor, despre profesori, despre prietenii, despre neuitatele ore de curs în care au învățat atîtea...

Mulți au trecut prin aceste săli. Ici colo se mai observă cîte o urmă a lor. O inițială, o dată mai veche: 1947 sau 1950. Multe din aceste inițiale trăiesc însă în cataloage, în dosare; altele sînt acum cunoscute de marea masă a cititorilor. Nume ca Bajor Andor, Márki Zoltán, Szabo Gyula, Kányádi Sándor, poeți, scriitori. Și noi am putea înșira multe nume ale tinerilor care s-au evidențiat la locul lor de muncă, în laboratoare, în presă etc.

Cît de neuitate îți rămîn conferințele profesorilor Szabédi László, Csehi Gyula, Márton Gyula, Péterffy István și ale altora! Aceștia sînt profesori despre care studenții vorbesc cu multă dragoste și respect, iar cărțile lor sînt păstrate cu mare drag.

Apoi cine ar putea să uite prietenia studenților de la „V. Babeș”, echipa lor culturală, orchestra, conferințele, întrunirile sau reuniunile, care constituie pentru noi toți un eveniment important? Există între studenții maghiari și romîni o prietenie de nezdruncinat. Și toate acestea le datorăm partidului nostru drag, care ne-a creat toate posibilitățile pentru a ne putea desfășura munca în cele mai bune condiții.

Nu peste mult timp mă voi întîlni din nou cu bunicul. Acum o să-l rog din nou să-mi spună povestea de acum 12 ani. Iar după ce bunicul mi-o povesti, o să-i spun eu o nouă poveste despre Bolyai, povestea mea și a tovarășilor mei de studenție, care în fiecare zi venim în Universitatea ce-i poartă numele, bucurîndu-ne de toate posibilitățile create de partidul și guvernul nostru, pentru ca învățătura noastră să se desfășoare în cele mai bune condiții, în slujba poporului.

HORVATH SANDOR
student în anul IV Facultatea de filologie.

Stîne cooperatiste

În primăvara acestui an, în regiunea Suceava au fost organizate 967 de stîne cooperatiste care cuprind 256.516 oi.

În raionul Săveni, cooperativele sătești au organizat 209 stîne la care au fost aduse 45.100 de oi, în raionul Suceava 173 de stîne cu 38.325 de oi, în raionul Fălticeni 93 de stîne cu 25.183 de oi. Un număr mare de stîne cooperatiste au fost organizate și în raioanele Rădăuți, Cîmpulung, Botoșani, Gura Humorului, Vatra Dornei.

Pentru pășunatul oilor s-a asigurat cu sprijinul sfaturilor populare cîte 1 ha. pășune la 10 oi în raioanele de șes și cîte 1 ha. pășune la 5 oi în raioanele de munte. Pășunatul se face prin rotație.

Din primele cantități de lapte obținute, stînele cooperatiste din regiune au livrat statului în contul cotelor datorate pe acest an aproape 200.000 kg. de brînză.

PROFESORUL

Ion Motoc se întoarce acasă. E aproape opt seara, dar vremea e caldă, așa că își poartă haina aruncată pe umeri. Plimbarea de după orele de curs i-a spulberat oboseala; simte o vigoare nouă, pe care i-a strecurat-o parcă acest început de primăvară.

Pe masă un caiet deschis, o carte plină cu cifre.

Problemele propuse pentru ședința viitoare a cercului de matematică sînt interesante. La una dintre ele a găsit o rezolvare oarecum originală. Dar poate mai există și o altă soluție?!... Să o caute și pe asta!

Concentrat asupra șirului de calcule așternute pe foaia din fața-i, Ion Motoc uită să se mai atingă de mîncarea care-l așteaptă în farfuria de pe masă. E ora 11 noaptea, dar lui nu-i pasă. Cufundat în gînduri, cu cămașa descheiată și părul răvășit, caută să dezlege noi și noi „taine” din șirul lung al cifrelor.

Și mulți tineri, colegi de-ai lui Motoc de la Școala medie nr. 20 din București, înșiră cam aceleași cifre, cam în același timp, cu aceeași sîrguință.

La aceeași oră, în alt colț al orașului, un alt om acoperă cu alte cifre coli de hîrtie, rînd pe rînd. E un om vîrstnic, un om care de 36 de ani încoace, zi de zi cu aceeași rîvnă, pregătește lecția de a doua zi, dar nu ca pe un simplu exercițiu, ci ca pentru un examen...

De 36 de ani, zi de zi, profesorul Octav Halunga socotește că trebuie să-și pregătească temeinic și conștiincios lecția de a doua zi, ca un adevărat examen ce-l are de dat în fața elevilor săi. Și, deși este socotit unul dintre cei mai buni profesori de matematică, deși în sertarele biroului stau zeci de scrisori de mulțumire de la foștii săi elevi, iar Prezidiul Marii Adunări Naționale i-a acordat de curînd înalta distincție „Ordinul Muncii” clasa III-a, strădania profesorului Halunga în întocmirea lecțiilor e mereu aceeași.

Prin clasa profesorului Halunga au trecut sute și sute de elevi, pe care el i-a întîmpinat cu zîmbetul său blînd în pragul primului an de școală medie. Apoi, ca un adevărat părinte, îi conducea pe drumul cunoașterii legilor naturii, pe drumul dezlegării „tainelor” aritmeticii, geometriei, algebrei, trigonometriei, ajutîndu-i să urce, treaptă cu treaptă, scara științelor matematice. Și tot cu un zîmbet pe buze, de data aceasta ușor umbrit de regretul despărțirii, profesorul își lua rămas bun de la promoțiile sale de tineri absolvenți, consolîndu-se cu gîndul care-i umplea inima de mîndrie, că mulți dintre ei își vor alege drumul diferitelor științe. Faptul că strădania sa de a insufla școlarilor dragostea pentru știința cifrelor nu a fost zadarnică, că a reușit să-i facă să înțeleagă însemnătatea calculelor matematice pentru mai toate sectoarele activității omenești, îi dădea cu fiece an forțe sporite în muncă.

Dar în afară de zecile de ingineri, arhitecți, fizicieni din rîndul foștilor elevi ai profesorului Halunga, un număr însemnat de absolvenți ai săi, în dorința de a da înșutit învățătura pe care au căpătat-o, au devenit profesori de matematică.

...Anii au trecut repede. Copiii de odinioară sînt astăzi profesori, tehnicieni, conducători de întreprinderi etc. Totuși, nu odată, pe portița casei din șoseaua Mihai Bravu nr. 211, vezi intrînd oameni tineri sau cu tîmplele argintate de ani, care, mutîndu-și servieta sub brațul celălalt, apasă cu emoție soneria de la locuința profesorului Halunga. Ascultînd acel țîrîit cunoscut încă din anii copilăriei, ei așteaptă cu inima bătînd mai puternic apariția chipului senin al profesorului lor drag.

Deseori, pînă noaptea tîrziu, la masa de lucru, profesorul și „elevul” discută despre viață, despre muncă...

Constantin Miulescu, și el profesor de matematică, a venit la bătrînul său dascăl să-i ceară sfatul asupra unui plan de lecție deschisă pe care trebuia să o țină la clasa a VI-a. Mozeș Moscovici, de aceeași profesie, a venit să-i ceară sprijinul într-o problemă pedagogică. Nițescu, inginer la Galați, a venit așa... să-i facă cunoscută bucuria muncii lui, succesele pe care le dobîndește în profesiunea de constructor al vieții noi, iar Ion Cuculescu, student la fizico-matematici, vine deseori să discute despre noutățile publicate de curînd în lucrările de specialitate.

Nimic nu-l bucură mai mult pe profesorul Halunga decît vizitele foștilor săi elevi și scrisorile pe care le primește de la cei pe care viața i-a purtat mai departe, în diferite colțuri ale țării.

Teancul scrisorilor ce i-au sosit în cele aproape patru decenii de activitate didactică, poartă adrese de tot felul. Cu litere caligrafice frumos rînduite, alteori cu caractere mai puțin ordonate, zecile de foști elevi împărtășesc profesorului lor drag bucuriile și necazurile care-i frămîntă, își arată recunoștința pentru faptul că a știut să le inspire dragoste și interes față de matematică, să le deschidă drumul spre profesii care azi le aduc atîtea bucurii.

„Mi-aduc aminte... Mă văd parcă în clasă. Un elev timid, venit de la țară, care deși foarte conștiincios, era totuși mediocru” — îi scria cu ani în urmă un tînăr, azi inginer într-o regiune minieră a țării. „Mă simțeam străin și singur, între atîția colegi necunoscuți, profesori pe care nu-i mai văzusem și pe care, drept să vă spun, mai mult îi respectam decît îi iubeam.

Primul cuvînt de laudă și încurajare și în același timp imboldul menit a mă ridica printre fruntașii clasei, ori chiar în fruntea lor, de la dumneavoastră mi-a venit. Niciodată nu voi putea uita dragostea de părinte cu care îmi cercetați problemele dezlegate din revista „Matematică-Fizică” pe care mi-ați recomandat-o cu atîta căldură și care mi-a fost de așa mare folos.

Și acum mi-aduc aminte cum într-o după-amiază de toamnă, după ce terminasem ora de curs m-ați chemat și după ce mi-ați spus cuvinte încurajatoare, m-ați sfătuit să urmez metodic știința ale cărei frumuseți, datorită dumneavoastră începusem să le gust. V-am ascultat pe cît mi-a fost posibil.

Acum, a venit vremea să culegeți roadele muncii dumneavoastră și bucuria mea e mare desigur că am reușit printre primii la secția de mine și metalurgie a Institutului politehnic. Dintre toți candidații pe institut sînt al doilea.

Vă datorez adîncă dragoste și recunoștință nu numai pentru modul cum m-ați învățat, dar mai presus încă pentru sprijinul moral pe care l-am găsit la dvs. Dumneavoastră mi-ați arătat calea vieții, vă mulțumesc”.

Într-una din zile, profesorul Halunga a avut o neașteptată surpriză. Era pe înserat. Tocmai se întorsese de la școală, cînd auzi soneria de la intrare. Deschise. În ușă văzu un bărbat între două vîrste, cu ochelari.

— Sînt Iancu, elevul dumneavoastră de acum 10 ani, îi spuse musafirul...

— A, cel din banca de lîngă fereastră cu caietul de matematici plin de desene, spuse zîmbind profesorul și-l pofti în casă.

Au discutat mult. Profesorul n-a putut să-și ascundă mirarea că un fost elev, care deși nu și-a ales o ramură „tehnică” totuși nu l-a uitat.

Iancu îi istorisi că într-adevăr nu s-a consacrat științelor matematice sau altora înrudite, că astăzi e un om de artă, grafician. Dar că lecțiile profesorului, nefiind simple enunțări matematice, rupte de viața înconjurătoare, ci, din contră, un minunat mijloc de a trezi și dezvolta imaginația, dragostea de a cunoaște, de a cerceta, l-au ajutat să vadă mai clar lucrurile din jur, l-au învățat să muncească ordonat, cu răbdare...

Despre unii elevi de-ai săi profesorul Halunga a aflat din ziare. Și inima i se umplea de bucurie cînd citea că întreprinderea „Electromagnetica” al cărei director este Moscovici, fost elev de-al său, are rezultate bune în producție; sau că studentul Ion Cuculescu, absolvent al Școlii nr. 20 băieți, este printre fruntașii anului II de la Facultatea de fizico-matematici.

Dar nu mai mică este mulțumirea sufletească a profesorului Halunga cînd se gîndește că în satele și orașele patriei noastre sînt sute și sute de oameni simpli, contabili, planificatori sau socotitori în G.A.C., care calculează cu ajutorul cifrelor și a operațiunilor învățate de la el, drepturile bănești ale lucrătorilor sau colectiviștilor, necesarul de materiale pentru cutare sau cutare întreprindere sau șantier și cîte altele. Munca aceasta deși e poate mai puțin cunoscută, e totuși însemnată pentru bunul mers al vieții noastre, al construcției socialiste.

Și sentimentul că el, profesor de învățămînt mediu, contribuie în mod direct **la pregătirea cadrelor de mîine atît de necesare construirii socialismului, că** munca sa are un rost atît de însemnat, îl face să uite de oboseala care uneori încearcă să-l cuprindă în serile cînd miezul nopții îl găsește la masa de lucru.

. Iată, elevii Ion Motoc. Al. Troica, Pavel Adrian, astăzi sînt în clasa a X-a, abia le mijește mustața și sînt foarte pasionați după fotbal. Privindu-i însă, profesorul fără să vrea, pentru o clipă, se lasă furat de o visare și-i vede peste ani și ani...

Adrian Pavel va fi poate inginer la o centrală electrică acționată de energia atomică, Ion Motoc, constructor de nave interplanetare... Cine știe ce va aduce viitorul!...

Da, gîndul că din fiecare clasă a sa patria trebuie să primească cît mai mulți absolvenți temeinic instruiți, care să se poată califica în orice ramură productivă, îl preocupă în fiecare clipă.

Profesorul Halunga este în vîrstă. Dar metoda de lucru și concepția sa despre viață nu sînt învechite. El ține pas cu vremea, își îmbogățește neîncetat cunoștințele. Niciodată nu consideră că a făcut destul, că nu mai are de învățat.

De aceea, lecțiile lui sînt interesante, atractive. Noțiunile aparent rigide și greu de înțeles prind viață cînd sînt demonstrate de profesorul Halunga. El caută să facă pe fiecare elev să pătrundă înțelesul legat de viață al diferitelor probleme și în acest scop nu cruță nici un efort. Cunoștințele temeinice pe care le are în cele mai diferite domenii — de la istoria antică și pînă la problemele complicate de tehnică — îl ajută să demonstreze totul pe bază de exemple interesante și ușor de reținut.

De doi ani, profesorul Octav Halunga e pensionar. Dar nu s-a îndurat să-și părăsească catedra, ba conduce chiar cercul de matematică al școlii, iar în cadrul colectivului metodologic al profesorilor de matematică din raion, în calitate de metodist, împărtășește celor mai tineri și cu mai puțină experiență metodele sale de muncă, care s-au dovedit pline de roade.

Deci... nu-i nimic nefiresc în faptul că elevii îndrăgesc matematica, că îl prețuiesc pe profesorul Halunga și-l înconjoară cu un respect izvorît din adîncul inimilor lor tinere. E meritul său de om, de profesor, de educator al tinerei generații.

CORNELIA MANCIUR

A apărut în limbile rusă, romînă, franceză, germană, engleză și spaniolă

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară”

București. Organ al Biroului Informativ al Partidelor comuniste și muncitorești

Nr. 21 (342)

Cuprinde:

Articol de fond: Apropiata Adunare mondială a reprezentanților forțelor iubitoare de pace.

*** Plecarea în Iugoslavia a Delegației guvernamentale a Uniunii Sovietice. — Declarația făcută de tovarășul N. S. Hrușciov la aeroportul din Belgrad.

J. Cyrankiewicz: În legătură cu rezultatele Conferinței de la Varșovia.

Fr. Billoux: Lupta pentru crearea frontului unic al clasei muncitoare în Franța.

P. Limousin: Manevrele neîndemînatice ale adepților „politicii de forță”.

J. Koplenig: Tratatul de stat și sarcinile Partidului Comunist din Austria.

G. Pajetta: „Unità” — ziar combativ, de masă al Partidului Comunist Italian.

J. Marek: *Note politice.* — „Justiția” bazată pe calomnie.

De vînzare la toate librăriile, chioșcurile și debitele O.C.L.

Prețul 40 bani

Un concurs de inovații pe țară

Pentru a da un nou impuls mișcării de inovații din țara noastră, Consiliul Central al Sindicatelor, împreună cu Oficiul de Stat pentru Standarde și Invenții de pe lîngă C.S.P., cu sprijinul Consiliului Central al A.S.I.T., au inițiat un concurs de inovații pe țară, cu următoarele obiective:

— Îndrumarea eforturilor creatoare ale muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor asupra rezolvării problemelor importante cuprinse în planurile tematice de inovații ale întreprinderilor și îndeosebi a problemelor legate de introducerea micii mecanizări.

— Aplicarea pe scară cît mai largă, prin generalizare, a inovațiilor popularizate prin fișe și caete „S. E.” (schimb de experiență) sau prin alte căi de schimb de experiență.

— Antrenarea oamenilor muncii la realizarea de inovații și la aplicarea lor pe toate locurile de muncă, unde este posibil, în scopul obținerii de economii, al reducerii prețului de cost, al măririi producției și productivității muncii și pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă.

— Activizarea cabinetelor tehnice pentru sprijinirea mișcării de inovații.

Concursul, primul de acest gen în țara noastră, este organizat pe ministere și instituții centrale. Primele trei întreprinderi vor primi din partea ministerului și a C.C. al sindicatului respectiv titlul de întreprindere clasată pe locul 1, 2 sau 3 la concursul de inovații pe minister. De asemenea, se va acorda titlul de întreprindere distinsă cu mențiune la concursul de inovații pe minister cîte unei întreprinderi din fiecare direcție generală industrială sau for asimilat acesteia. În întreprinderile fruntașe, inovatorii vor primi — în afară de recompensele prevăzute de regulamentul inovațiilor — și premii speciale.

Concursul de inovații pe țară se închide la 7 noiembrie 1955, iar rezultatele definitive, precum și recompensele, vor fi anunțate în ședințe festive pînă la 20 decembrie 1955.

Informații

În cadrul acordului de colaborare culturală dintre R.P.R. și R. D. Germană, joi seara au sosit în Capitală Kurt Raabe, regizor-șef al Teatrului „Hans Otto” din Potsdam și Horst Schönemann, regizor-șef al Teatrului Municipal din Senftenberg.

În Gara de Nord oaspeții au fost întîmpinați de reprezentanți ai Ministerului Culturii și ai Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea.

Au fost de față reprezentanți ai Ambasadei R. D. Germane la București.

(Agerpres)

O consfătuire rodnică

Ziarul „Scînteia”, împreună cu comitetul raional de partid Hunedoara și cu redacția ziarului local „Uzina noastră” au organizat în ziua de 24 mai un schimb de experiență cu siderurgiștii combinatului „Gh. Gheorghiu-Dej”. La consfătuire au participat furnaliști, oțelari și laminatori, ingineri și tehnicieni, precum și cadre de conducere ale combinatului.

Inginerul Alexandru Mircea de la furnalul nr. 6 a dezvoltat referatul privind importanța pe care o prezintă organizarea producției pe baze științifice.

Secretarul organizației de partid de la sectorul furnale, Lăscuț Lucaci, a vorbit despre contribuția comuniștilor în munca de sporire a producției de fontă.

Au mai luat cuvîntul inginerul Emeric Holzart, maistrul oțelar Tiberiu Sircă și numeroși alți muncitori, ingineri și tehnicieni.

Un nou Aprozar

Pentru buna aprovizionare a oamenilor muncii, pe strada Libertății din orașul Turda s-a deschis de curînd un nou magazin Aprozar. Cele două vitrine mari, frumos amenajate ale magazinului îndeamnă gospodinele să-l viziteze.

Înăuntrul magazinului este o curățenie exemplară. Personalul curat îmbrăcat deservește în mod civilizat consumatorii.

În afară de legume și fructe care se găsesc din abundență, la acest Aprozar se găsesc stafide, compoturi, siropuri etc.

Corespondent
VICTOR SALZMAN

Comunicatul cu privire la tratativele dintre delegația guvernamentală a Uniunii Sovietice și delegația guvernamentală a Iugoslaviei

BELGRAD 27 (Agerpres). — TASS transmite:

La 27 mai 1955 au avut loc tratative între delegația guvernamentală a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și delegația guvernamentală a Republicii Populare Federative Iugoslavia.

Din partea iugoslavă au participat membrii delegației: Iosip Broz-Tito (conducătorul delegației), E. Kardelj, A. Rankovici, S. Vukmanovici-Tempo, C. Popovici, M. Todorovici și V. Miciunovici, precum și D. Vidici, ambasadorul R.P.F.I. în U.R.S.S.

Din partea sovietică au participat membrii delegației: N. S. Hrușciov (conducătorul delegației), N. A. Bulganin, A. I. Mikoian, D. T. Șepilov, A. A. Gromiko și P. N. Kumikin, precum și V. A. Valkov, ambasadorul U.R.S.S. în R.P.F.I.

În cursul tratativelor a avut loc un schimb de păreri asupra problemelor privind situația internațională și relațiile dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și U.R.S.S.

Următoarea întrevedere va avea loc la 28 mai 1955.

★

BELGRAD 27 (Agerpres). — TASS transmite:

În dimineața zilei de 27 mai, delegația guvernamentală a U.R.S.S. alcătuită din N. S. Hrușciov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. și prim-secretar al C.C. al P.C.U.S. (conducătorul delegației), N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., A. I. Mikoian, prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., D. T. Șepilov, președintele Comisiei pentru Afaceri Externe a Sovietului Naționalităților al Sovietului Suprem al U.R.S.S., membru al C.C. al P.C.U.S. și redactor-șef al ziarului „Pravda", A. A. Gromiko, prim-locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S. și P. N. Kumikin, locțiitor al ministrului Comerțului Exterior al U.R.S.S., a depus o coroană de flori la mormîntul soldatului necunoscut de pe muntele Avala de lîngă Belgrad. Coroana de flori purta următoarea inscripție: „Din partea delegației guvernamentale a Uniunii Sovietice, ostașilor armatei iugoslave căzuți în lupta pentru independența patriei lor".

Delegația guvernamentală sovietică a fost însoțită de V. A. Valkov, ambasadorul U.R.S.S. în Iugoslavia și de D. Vidici, ambasadorul Iugoslaviei în U.R.S.S.

În fața monumentului a fost aliniată o gardă de onoare. Au fost executate imnurile de stat sovietic și iugoslav.

Delegația guvernamentală a Uniunii Sovietice a vizitat de asemenea cimitirul ostașilor iugoslavi și sovietici căzuți în lupta pentru eliberarea Belgradului. La monumentele ostașilor căzuți au fost depuse coroane de flori cu inscripțiile:

„Din partea delegației guvernamentale a Uniunii Sovietice, eroicilor ostași ai armatei sovietice, căzuți în lupta comună pentru eliberarea poporului iugoslav frate de sub jugul cotropitorilor fasciști".

„Din partea delegației guvernamentale a Uniunii Sovietice, eroicilor ostași ai armatei populare iugoslave, căzuți în lupta pentru eliberarea patriei lor de sub jugul cotropitorilor fasciști".

La depunerea coroanelor delegația guvernamentală a U.R.S.S. a fost însoțită de V. A. Valkov, ambasadorul U.R.S.S. în Iugoslavia și de D. Vidici, ambasadorul Iugoslaviei în U.R.S.S. O gardă de ostași ai garnizoanei Belgrad a tras o salvă de salut în memoria ostașilor căzuți.

Ecouri în străinătate la nota guvernului sovietic în problema conferinței celor patru puteri

WASHINGTON 27 (Agerpres). — TASS transmite:

La conferința sa de presă din 26 mai, purtătorul de cuvînt al Departamentului de stat, Suydam, a anunțat că ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., Molotov, a înminat însărcinatului cu afaceri al S.U.A. la Moscova o notă în care se acceptă propunerea privind conferința celor patru șefi ai guvernelor celor patru puteri cu participarea miniștrilor Afacerilor Externe. Întrucît textul nu fusese încă primit, Suydam nu a comentat fondul notei, însă în răspunsul la întrebarea unui corespondent, el a declarat că Statele Unite au „o atitudine pozitivă" față de faptul că Uniunea Sovietică a răspuns afirmativ la nota celor trei puteri occidentale în această problemă.

În continuare, Suydam a declarat: „Amănunte ca, de pildă, data și locul conferinței vor trebui încă rezolvate. În această problemă nici măcar cei trei miniștri ai Afacerilor Externe nu au luat o hotărîre". Suydam a declarat că problema datei și locului conferinței șefilor celor patru guverne „continuă să fie încă examinată" de cei trei miniștri de Externe occidentali.

Purtătorul de cuvînt a refuzat să comunice care va fi următorul pas întreprins de cele trei puteri occidentale. El a declarat însă că dacă amănuntele nu vor fi rezolvate pînă la sesiunea jubiliară a O.N.U. de la San Francisco, ele ar putea fi discutate acolo de miniștrii Afacerilor Externe. Suydam și-a exprimat însă speranța că această chestiune va fi soluționată înaintea sesiunii amintite.

Ceva mai tîrziu, Suydam a adus la cunoștința corespondenților declarația secretarului de stat al S.U.A., Dulles, cu privire la nota din 26 mai a guvernului sovietic. În declarație se spune: „S.U.A. constată cu bucurie că Uniunea Sovietică este de acord cu propunerea guvernelor Franței, Angliei și S.U.A. de a se ține într-un viitor apropiat o conferință a șefilor guvernelor celor patru puteri cu participarea miniștrilor Afacerilor Externe.

„S.U.A. vor colabora la încercarea de a se realiza grabnic un acord cvadripartit în ce privește amănunte ca data și locul. S.U.A. constată de asemenea cu bucurie că Uniunea Sovietică este de acord ca înșiși șefii guvernelor să fixeze volumul problemelor care trebuie discutate, precum și metodele de rezolvare a lor și ca în acest sens să dea instrucțiunile corespunzătoare miniștrilor de externe respectivi".

★

LONDRA 27 (Agerpres). — TASS transmite:

Observatorul agenției Reuter, Stanley Priddle, relatează că cercurile oficiale de la Londra au salutat consimțămîntul oficial al Uniunii Sovietice în ce privește o conferință la cel mai înalt nivel. Ministerul Afacerilor Externe, adaugă Stanley Priddle, a declarat că nota va fi examinată împreună cu Franța și Statele Unite.

Ziarele engleze au publicat la loc de frunte știrea despre nota din 26 mai a guvernului sovietic adresată celor trei puteri occidentale. Citind pasaje din notă, ziarul „Times" își exprimă în comentariile sale presupunerea că „temele principale (ale conferinței — N.R.) vor fi probabil dezarmarea, inclusiv problema armelor nucleare și a celor clasice și securitatea europeană, inclusiv problema reunificării Germaniei"

Celelalte ziare acordă o deosebită atenție felului în care sînt apreciate în notă declarațiile diferitelor personalități din S.U.A. din care rezultă că ei întîmpină apropiata conferință „de pe poziții de forță", și încearcă să exercite o presiune inadmisibilă asupra conferinței.

Observatorul diplomatic al ziarului „Manchester Guardian" scrie că obiecțiunile Uniunii Sovietice împotriva alegerii orașului Lausanne ca loc pentru ținerea conferinței pot fi considerate mai justificate decît obiecțiunile puterilor occidentale împotriva ținerii acestei conferințe la Viena. „Guvernul sovietic, scrie observatorul, nu are la Lausanne nici măcar un consulat, în timp ce declarațiile puterilor occidentale potrivit cărora în mod formal Viena este încă un teritoriu ocupat, nu sună prea convingător".

★

PARIS 27 (Agerpres). — TASS transmite:

Ziarele pariziene din 27 mai expun sub titluri mari cuprinsul notei guvernului sovietic cu privire la convocarea conferinței șefilor guvernelor celor patru puteri.

Potrivit ziarului „Le Figaro", această notă arată că „relațiile dintre Est și Vest au intrat într-o fază nouă". Ziarul își exprimă părerea că divergențele în problema locului desfășurării tratativelor nu trebuie să întîrzie convocarea conferinței sau să o împiedice. Ziarul își manifestă totodată nemulțumirea în legătură cu „acuzațiile la adresa Statelor Unite" cuprinse în notă.

În articolul său de fond, ziarul „L'Humanité" critică cu asprime declarațiile conducătorilor americani care ridică obstacole în calea desfășurării cu succes a conferinței.

★

BERLIN 27 (Agerpres). — A.D.N. transmite:

Nota guvernului sovietic în problema conferinței șefilor guvernelor celor patru puteri se află în centrul atenției ziarelor democrate. Ziarele publică sub titluri mari pe prima pagină știri despre acest document. Ziarele „Neues Deutschland", „Tribune" și „Neue Zeit" au publicat textul integral al notei.

În titluri, știri și comentarii, presa vest-berlineză subliniază cu satisfacție atitudinea pozitivă a guvernului sovietic față de convocarea conferinței celor patru mari puteri.

Într-un articol redacțional, ziarul „Telegraf" consideră că a fost dat „semnalul" pentru începerea unor adevărate pregătiri în vederea tratativelor și se poate spera că „se va pune capăt planurilor" de tot felul care vin din diferite părți și care nu sînt legate de realitate.

Ambasadorul R. P. Chineze în Iugoslavia a prezentat scrisorile de acreditare

BELGRAD 27 (Agerpres). — După cum transmite agenția Tanjug, la 26 mai, ambasadorul Republicii Populare Chineze în Iugoslavia, U Siu-țiuan a prezentat scrisorile sale de acreditare președintelui R.P.F. Iugoslavia, Tito.

Dezbaterile din Bundestagul de la Bonn

BERLIN 27 (Agerpres). — În legătură cu apropiata conferință a celor patru puteri la 27 mai au început în Bundestagul de la Bonn dezbateri asupra poziției guvernului federal vest-german în problema unificării pașnice a Germaniei.

La propunerea fracțiunii P.S.D.G. la sfîrșitul dezbaterilor a avut loc un vot în problema amînării punerii în aplicare a acordurilor de la Paris pînă după tratativele dintre cele patru puteri.

Din cei 391 deputați care au participat la vot, 145 au votat pentru, 244 contra și 2 s-au abținut.

Rezultatele alegerilor din Anglia

LONDRA 27 (Agerpres). — Agențiile de presă anunță că rezultatele alegerilor parlamentare din Anglia pînă în seara zilei de vineri în 621 de circumscripții electorale din cele 630 cîte există în total sînt următoarele: conservatorii au obținut — 340 mandate, laburiștii — 276, liberalii — 5. Urmează a mai fi cunoscut rezultatul din ultimele 9 circumscripții electorale. Rezultatele votării arată că conservatorii au obținut mai mult de jumătate din cele 630 de mandate din Camera Comunelor.

In legătură cu catastrofa avionului indian

Toate ziarele indoneziene au publicat la 27 mai textul raportului comisiei guvernamentale indoneziene pentru anchetarea cauzelor care au provocat catastrofa avionului indian „Kashmir Princess", în urma căreia au pierit cîțiva membri ai delegațiilor R. P. Chineze și R. D. Vietnam care se îndreptau prin Hong-Kong spre conferința de la Bandung, precum și mai mulți ziariști chinezi și străini. Comisia a stabilit că catastrofa s-a produs în urma exploziei unei mine cu explozie întîrziată introdusă în cavitatea pentru trenul de aterizaj din aripa dreaptă a avionului.

★

La o conferință de presă care a avut loc la 27 mai un purtător de cuvînt al Ministerului englez al Afacerilor Externe a confirmat declarația autorităților din Hong Kong că mina cu explozie întîrziată care a provocat prăbușirea avionului „Kashmir Princess' a fost pusă în avion cînd acesta se afla la Hong Kong. Purtătorul de cuvînt a arătat că această declarație oglindește punctul de vedere al guvernului englez.

CULTURA FIZICĂ ȘI SPORT

Concursurile Sportive ale Tineretului

Peste 10.000 participanți

CLUJ (de la coresp. nostru).

Tinerii elevi din orașul Cluj participă în număr mare la Concursurile Sportive ale Tineretului. Datorită intensei munci de popularizare a acestei competiții s-a reușit ca pînă în prezent să participe la diferite probe 10.185 tineri. Dintre aceștia peste 4600 participă la atletism, 1300 la volei, peste 1250 la fotbal etc.

O seamă de concurenți au obținut rezultate frumoase. La proba de tir rezervată fetelor s-a clasat pe primul loc Doina Bănileanu de la Școala medie nr. 2 cu 39 puncte. La băieți locul I a revenit lui Bocea Vasile de la Școala profesională de energie electrică care a totalizat 49 puncte din 50 posibile. Deosebit de disputată a fost proba de popice. Locul I a fost ocupat de Chiriac Gheorghe de la liceul de băieți nr. 4.

Interesant s-au desfășurat de asemenea întrecerile la atletism, fotbal, șah, ciclism

Tinerilor clasați pe primele 3 locuri la fiecare disciplină sportivă le-au fost acordate diplome.

O nouă bază sportivă

În cinstea Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la Varșovia, utemiștii de la depoul C.F.R.-Botoșani au avut o frumoasă inițiativă.

Pentru a putea participa cît mai mulți la Concursurile Sportive ale Tineretului vrem să ne amenajăm un teren de volei și unul de popice — i-au spus ei într-o zi tovarășului Dascălu, secretarul organizației de bază U.T.M. Nu după multă vreme, propunerea tinerilor ceferiști de la Depoul C.F.R.-Botoșani a prins viață. Locul stabilit pentru amenajarea terenurilor a fost curățat, nivelat. Apoi au fost montați stîlpii pentru terenul de volei. Curînd a fost amenajată și popicăria. La realizarea acestei inițiative au muncit cu mult entuziasm tinerii Ion Ciobanu, Busuioc Ion, Trofin Petru, Aioanei Grigore, Afrăsinii Vasile și alții care acum se antrenează intens pe noua lor bază sportivă în vederea participării la Concursurile Sportive ale Tineretului.

Corespondent
S. BERCU

În curînd—noi purtători ai insignei G. M. A.

Vestea organizării Concursurilor Sportive ale Tineretului în cinstea celui de al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace a ajuns de mult și în comuna Drăgușeni din raionul Bîrlad.

Colectivul sportiv din comună nu este prea mare. El numără numai 50 membri, fete și băieți. Mare este însă entuziasmul acestor tineri. Tinerii sportivi ai comunei Drăgușeni au început de curînd întrecerile sportive în cinstea Festivalului. Zilele trecute, ei au participat la probele de atletism. Viu disputate au fost probele de 100 și 200 m. plat, ca și aruncarea grenadei Cu acest prilej mulți tineri și-au trecut și cîteva din normele complexului G.M.A. Printre aceștia se numără și M. Talabă, Gelu Ciofolan, V. Mușat, Aurel Chirchiu, Petre Dobre și alții. Ei sînt hotărîți ca pînă la Festival să cucerească insigna G.M.A.

Corespondent
STOIAN DUȘAN

Victoria baschetbaliștilor sovietici

MOSCOVA 27 (Agerpres).—TASS transmite:

Pe terenul instalat în incinta stadionului „Dinamo" din Moscova s-a disputat la 26 mai întîlnirea internațională de baschet dintre echipa argentiniană „Villa del Parque" și echipa combinată a asociațiilor Dinamo și ȚSKMO din Moscova.

Din primul minut, meciul s-a desfășurat într-o alură foarte rapidă. In echipa sovietică au jucat numeroși baschetbaliști tineri. Primul coș a fost realizat de sportivul sovietic Mihail Semenov. După cîteva minute, scorul era 9—0 în favoarea echipei sovietice. Ambele echipe au desfășurat un joc de un ridicat nivel tehnic. Baschetbaliștii sovietici și-au continuat atacurile, remarcîndu-se prin combinațiile executate: Arkadii Boșkarev, Mihail Semenov și Viktor Torban. Din echipa argentiniană s-au remarcat Robert Viau, Omar Monza și Ruben Pagliari, membri ai echipei reprezentative a Argentinei. In minutul 14 scorul meciului a devenit 30—15 în favoarea baschetbaliștilor sovietici. La pauză tabela de marcaj indica 44—24 în favoarea echipei sovietice.

Baschetbaliștii au obținut victoria cu scorul final de 83—54.

Următorul joc pe care-l vor susține baschetbaliștii argentinieni la Moscova va avea loc la 28 mai.

Meciul de fotbal Locomotiva (R. P. R.) — Ț. D. S. A. (U. R. S. S.)

Pe stadionul „Dinamo" din Moscova s-au întîlnit la 27 mai într-o întîlnire prietenească de fotbal echipele Ț.D.S.A. (U.R.S.S.) și selecționata asociației Locomotiva (R.P.R.). Meciul a fost cîștigat de echipa sovietică cu scorul de 2—0.

...Tribunele stadionului sînt arhipline. Arbitrul Jaroslaw Vlcek (Cehoslovacia) cheamă echipele pe teren.

Fotbaliștii din Moscova dețin inițiativa o perioadă îndelungată. Ei nu fructifică însă toate posibilitățile. Numai cu puțin înainte de pauză un șut al interului dreapta F. Vanzela își atinge ținta. Mingea se oprește în poarta echipei romîne. Prima repriză ia sfîrșit cu scorul de 1—0.

În cea de a doua repriză a întîlnirii, timp de cîteva minute a plouat torențial, ceea ce a îngreunat jocul. Fotbaliștii romîni și-au intețit acțiunile, însă apărarea și portarul Razinski au jucat foarte bine. Cu puțin înainte de terminarea întîlnirii, fotbaliștii din Moscova au înscris cel de al doilea gol, astfel că întîlnirea a luat sfîrșit cu scorul de 2—0.

Adenauer: „Ține bine ușa Blank (ministrul de război de la Bonn, n.r.) să nu cumva să intre „microbul austriac".

(Desen de Pichel, din ziarul german „Täglische Rundschau")

Cronica evenimentelor internaționale

De ce se tem guvernanții americani

În numărul său din 13 septembrie 1954 „Wall-Street Journal" se întreba nedumerit: „Cum s-a întîmplat că politica externă americană a ajuns în această situație? Cum se poate explica scăderea prestigiului unui stat atît de puternic ca Statele Unite?"

Șapte zile mai tîrziu, la 20 septembrie 1954, un alt ziar influent din Statele Unite — „The Christian Science Monitor" — recunoștea, nu fără amărăciune, că „interesul și atenția lumii este concentrată mai mult asupra Uniunii Sovietice decît asupra Statelor Unite".

În primele zile ale lunii mai 1955, ziarul „New-York Post" se lamenta că Statele Unite duc o politică care produce „o impresie deprimantă în lume" în timp ce Uniunea Sovietică „arată Europei occidentale că poate obține o perioadă de pace și liniște".

În sfîrșit, gazetarul american Walter Lippman, binecunoscut pentru relațiile sale în cercurile oficiale din S.U.A., scria zilele trecute în „New-York Herald Tribune": „Caracterul problemelor pe care le vom trata acum necesită o profundă revizuire la Washington a unora dintre concepțiile fundamentale ale diplomației noastre postbelice. Sîntem antrenați în negocieri de importanță capitală și este dureros de evident că atît în Europa cît și în Asia forțele comunismului au inițiativa diplomatică".

Cele patru citate recunosc deci prin glasul presei americane: succesele pe care le obține constant politica externă a Uniunii Sovietice, în momente diferite ale situației internaționale, ca urmare a politicii sale de pace, în contrast cu eșecurile liniei politice de pe așa numite „poziții de forță", linie promovată de S.U.A. Aceste succese pun în încurcătură cercurile agresive americane. *Căci dacă planurile politicienilor americani s-ar fi îndeplinit, așa cum încearcă să sugereze Eisenhower și Dulles, de ce oare „noile inițiative luate de U.R.S.S. (Austria, Iugoslavia), paralel cu cele luate de Ciu En-lai... prezintă occidentalilor probleme foarte grele de rezolvat" (Geneviève Tabouis în ziarul francez „L'Information") și face ca Departamentul de stat să lucreze într-o „atmosferă plină de neprevăzut" (ziarul elvețian „Tribune de Genève")?*

***Citatele de mai sus recunosc de asemenea la momente diferite** (și aci trebuie ținut seama că s-au petrecut în cîteva luni evenimente care altădată se desfășurau la scara anilor) inițiativa permanentă a Uniunii Sovietice care desfășoară o „ofensivă de pace", ca să reluăm expresia agenției „France Presse". Această „ofensivă" a înregistrat un succes: semnarea Tratatului de stat cu Austria. Desigur că bolnavul — în cazul nostru diplomația occidentală — este mai puțin conștient de maladia care-l macină atîta vreme cît criza are un caracter latent, dar începe să se sperie cînd se produce unul din primele accese. De aci provine și încurcătura, mai evidentă astăzi, a politicienilor din apus și în special a celor din S.U.A. Ei se tem acum de ceea ce plastic autorul german al caricaturii alăturate numește „microbul austriac" care riscă să molipsească și alte țări și chiar regiuni ale globului.*

Cel mai elocvent exemplu îl oferă Germania. În vestul acestei țări tronează acordurile de la Paris, rodul așa numitei politici americane „de pe poziții de forță". Dar orice nou succes al politicii tratativelor face să apară și mai clar că în Germania occidentală situația s-a schimbat prin formarea unei opinii publice care își spune mereu mai hotărît cuvîntul. Și aci nu trebuie neglijat un aspect: rolul tineretului german. „Recente sondaje — scrie ziarul elvețian „Gazette de Lausanne" — efectuate la Colonia și Frankfurt de serviciile americane dezvăluie că tinerii sub 20 de ani nu sînt de loc atrași spre înrolarea în armată. Lecția celui de al treilea Reich le-a folosit. O altă anchetă, pe altă temă, dovedește că 50 la sută din tinerii germani se gîndesc înainte de orice la unitate. Numai 10 la sută se preocupă de Europa (în limbajul presei burgheze aceasta înseamnă alianța atlantică, n.r.). În trecut proporțiile erau inverse. Intre timp respingerea C.D.E. de către Franța care ar fi înlănțuit cu adevărat Germania de occident a redus flacăra europeană la proporțiile unei lămpi". Reiese deci că spectaculoasa demonstrație de forță pe care trebuia să o constituie ratificarea acordurilor de la Paris s-a desfășurat la lumina opaițelor, or, un spectacol jucat în asemenea condiții nu poate duce decît la faliment pe impresarii yankei. Nu a fost de altfel întîmplătoare discreția cu care a fost înconjurată în presa vest-germană și franceză primirea Germaniei occidentale în N.A.T.O. S-a vorbit însă mai mult despre faptul că la sesiunea de la Paris a trebuit să se facă apel la muzicanți englezi pentru a cînta imnul hitlerist „Deutschland, Deutschland uber alles", deoarece muzicanții francezi au refuzat să îndeplinească această „nobilă" misiune.

Nenumăratele declarații de atașament față de alianța atlantică, mereu mai numeroase în ultima vreme, pe care le fac Adenauer sau primarul Berlinului apusean, observatorul vest-german la O.N.U. și alți politicieni de la Bonn nu fac decît să sublinieze că cuplul Washington-Bonn își simte iubirea amenințată de poporul german care nu se mulțumește cu rolul de martor la o cununie Ruhr-Wall-Street. Deci și problema germană amenință să transforme socotelile Departamentului de stat în ecuații cu prea multe necunoscute.

Dar influența exercitată de noua situație internațională, ca urmare a inițiativelor Uniunii Sovietice, nu poate fi limitată la Germania.

În prezent o altă problemă își croiește drum — cea a neutralității unor state care apreciază mai clar avantajele unei poziții independente, politice și economice, neparticiparea la coalițiile agresive din occident care au adus țărilor de acolo ruină economică și pericolul de a fi atrase pe calea aventuristă a politicii americane.

Mulți comentatori occidentali se referă pentru Europa la politica Finlandei și în parte a Suediei, ambele state așezate în nordul Europei, și la cea a Elveției. După cum se știe, Austria s-a obligat să ducă o politică neutră.

Evenimentele nu pot fi limitate însă numai la Europa cu toate că problemele acestui continent ocupă actualitatea politică.

Este vorba și de poziția unor state din Asia și Africa, care astăzi cel puțin nu se aliniază la fluierul jandarmului colonial american și tind spre o politică independentă. Exemplul Indiei care deține o poziție internațională de prestigiu și are posibilitatea unor relații economice avantajoase este în Asia molipsitor. In această privință este semnificativă atitudinea Egiptului, a cărei politică este încă în curs de evoluție, dar noul s-a cristalizat în acordul indiano-egiptean ca și în poziția anticolonialistă a lui Naser, primul-ministru egiptean, la Bandung. Nu trebuie uitată nici atitudinea Siriei și a altor cîteva state arabe care se opun pactelor agresive ca turko-irakian sau cel turco-pakistanez.

Tendința spre promovarea unei politici independente se manifestă și în Japonia, ca urmare a presiunii maselor. Însăși acordul asupra tratativelor sovieto-japoneze, ce vor începe la 1 iunie la Londra, este un fapt nou care a produs supărare la Washington.

Se pot deci trage unele concluzii: o serie de state din occident urmăresc să ducă o politică independentă, de coexistență pașnică, fapt ce a căpătat o importanță nouă prin semnarea Tratatului de stat cu Austria.

Desigur că toate acestea nu pot constitui motiv de îngrijorare pentru nici un stat care dorește pacea, dar anumite cercuri americane fac impresia că țipă mereu mai tare despre „forță", despre rezultatele „politicii de forță", despre necesitatea continuării „politicii de forță", în sfîrșit declină la toate cazurile acest cuvînt, doar, doar vor convinge pe cineva. Tocmai pentru a încerca să înșele opinia publică, pentru a prezenta uliul drept porumbel, politicienii americani își țin discursurile agresive preparate cu sos „pacific".

Forțele păcii își intensifică lupta pentru tratative sincere, care să aibă o influență pozitivă asupra situației internaționale. Posibilitățile de convocare a unei conferințe a șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței există. Și nota sovietică publicată în ziarele de eri — un nou și important act diplomatic al Uniunii Sovietice — vine să adauge o altă verigă în lanțul acțiunilor tinzînd la promovarea unei politici a tratativelor. Nota guvernului sovietic subliniază că politica tratativelor a înregistrat succese prin încetarea războaielor din Coreea și Indochina ca și prin semnarea Tratatului de stat cu Austria. Uniunea Sovietică a propus recent, de asemenea, un plan amplu în problema reducerii înarmărilor, interzicerii armei atomice și înlăturării primejdiei unui nou război, plan care se bucură de largul sprijin al opiniei publice din lumea întreagă. Consecvent acestei linii guvernul sovietic, în nota sa, își reafirmă hotărîrea de a participa în viitorul cel mai apropiat la organizarea unei întîlniri între șefii guvernelor celor patru puteri cu participarea miniștrilor afacerilor externe. *Guvernul sovietic propune ca șefii guvernelor să stabilească ei înșiși problemele ce urmează să le discute, precizînd calea spre soluționarea lor și dînd indicațiile corespunzătoare miniștrilor afacerilor externe. Ca loc al conferinței se propune orașul Viena, ceea ce corespunde de altfel și invitației făcute de cancelarul Austriei, Raab.*

Dar orice discuție presupune cel puțin două condiții: prima, existența partenerilor și a doua, sinceritatea lor. Dacă sub presiunea maselor din S.U.A. ca și din motive de politică externă, guvernanții americani se pronunță acum, după luni de tergiversări pentru o conferință a marilor puteri, în schimb, se pare că ei vor să împingă lucrurile spre un eșec dinainte regizat ceea ce — după cum subliniază nota sovietică — este puțin probabil să fie în acordul guvernelor englez și francez ținînd seama de unele considerații de ordin intern. Căci cum poți vorbi despre tratative cînd îndemni la amestec în afacerile interne ale țărilor democratice? Cum poți vorbi despre dezarmare avînd drept acompaniament bocănitul cizmelor noii armate vest-germane? Cum poți vorbi despre interzicerea armelor de exterminare în masă cînd generalul Gruenther urlă despre „războiul atomic"? Acestea sînt întrebările legitime pe care și le pun popoarele în aceste zile auzind numeroasele discursuri agresive ale conducătorilor americani care nu vor să țină seama de realitățile vieții internaționale. Această realitate arată că lagărul păcii este mai puternic ca oricînd, fapt dovedit și de Tratatul încheiat la Varșovia, arată că mișcarea popoarelor pentru pace cunoaște o amploare nemaiîntîlnită care-și exercită influența asupra problemelor internaționale.

SERGIU BRAND

Meciul de șah dintre U. R. S. S. și R. P. Ungară

BUDAPESTA 27 (Agerpres). — TASS transmite:

La 26 mai s-au jucat partidele întrerupte în primele trei runde ale meciului de șah dintre echipele U.R.S.S. și R. P. Ungare. Marele maestru sovietic Bronștein a avu de jucat trei partide întrerupte, iar Kere una. În toate partidele superioritatea er de partea șahiștilor sovietici, dar aceast nu s-a dovedit totdeauna hotărîtoare pentru cîștig. Bronștein nu a putut cîștiga l Barcza astfel că partida s-a terminat remiză. În schimb, în partida cu Benkö e a condus cu precizie un final complicat ș a obținut victoria. După 72 de mutări Keres l-a învins pe Barcza. Partida Bronștein-Bilek nu s-a disputat.

In prezent scorul meciului a devenit 7½ 3½ în favoarea șahiștilor sovietici.

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către noul ministru al Republicii Italiene la Bucureș

La 27 mai a.c., președintele Prezidiulu Marii Adunări Naționale a Republic Populare Romîne, dr. Petru Groza, a pr mit pe trimisul extraordinar și ministr plenipotențiar al Republicii Italiene R.P.R., Francesco Lo Faro, care i-a pr zentat scrisorile de acreditare.

La înminarea scrisorilor de acredita au asistat Simion Bughici, ministrul Af cerilor Externe, Avram Bunaciu, secret rul Prezidiului Marii Adunări Națion Dionisie Ionescu, director al Protocolul din Ministerul Afacerilor Externe, Mirc Bălănescu, director în Ministerul Afac rilor Externe și Ion Vrabie, director Cancelariei Prezidiului Marii Adunări N ționale.

Ministrul Italiei a fost însoțit de Roberto Cerchione, prim-secretar al L gației Italiene.

(Agerpres)

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: Elena Pavel: 2x2=citeod 5; Republica, I. C. Frimu: Neamul Jurbinil Vasile Roaită: Un om teribil; Magheru, Libert Mănăstirea din Parma: Flacăra, Volga: Frum țea diavolului; Înfrățirea între popoare, Al. Sa 1 Mai, Patria, București: Îmblînzitoarea de Maxim Gorki, Lumina, Gh. Doja: A fost odat împărat; Timpuri Noi: Actualitatea în imag Noutățile zilei, Un tezaur al artei populare nieria nr. 1/1955, Sportul sovietic nr. 3/1955, Ști și tehnică 53/1954, Pionieria nr. 2/1955. Victo 8 Martie: Portul din nord; Tineretului: Răzbuna Alex. Popov: Submarinul 323; Unirea: Caut o vastă; Cultural: Minutorul de păpuși; C. Da Ne-am întîlnit undeva; T. Vladimirescu: Cin iubește nevasta; A. Vlaicu, Rahova: Chemarea tinului; Munca: Cîntecul fluviilor; Arta: Vrăji rele; Popular: Cazul dr. Wagner; M. Eminesc Din Argentina în Mexic; Miorița, 23 August: lula, Pe drumul libertății; Moșilor: Poteci pri dioase; Donca Simo: Încercarea fidelității; Pintilie: Dragoste și ură; 8 Mai: Directorul tru, Pui de șoimi; N. Bălcescu: Doi acri de mînt; Gh. Coșbuc: Pădurea șoimilor albaștri, S nul magic; Olga Bancic: Mascarada.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.88.91; TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".